

Звинувачують документи

СЕЛО ЛЮБ'ЯЗЬ ПАЛИЛИ І НІМЕЦЬКІ ЗАГАРБНИКИ, І РАДЯНСЬКІ ПАРТИЗАНИ

З-поміж 72 населених пунктів, спалених на Волині у роки Другої світової війни, було і велике старовинне село Люб'язь на Любешівщині. Пам'ятаю, радянська пропаганда постійно мусолила міф, що це зробили фашисти. Казочкам вірило молоде покоління, а свідки трагедії мусили мовчати. Насправді село остаточно спалили радянські партизани. Про це переконливо свідчать архівні документи

Кат Люб'язь — польський єврей Роберт Сатановський.

Петро КРАВЧУК, краєзнавець, Почесний громадянин Любешова

Восени 1943 року одна з вулиць села згоріла під час німецького бомбардування. Цей факт зафіксовано у документі військової округи «Заграва» Української повстанської армії.

У «Хроніці діяльності оунівських боївків на Столінщині», датованій груднем 1943-го, під № 69 є такий запис: «13–14 і 15.X.43 р. німці бомбардували с. Люб'язь, де була одна зі стоянок червоних. Спалено 60 господарств. Червоні втекли за Прип'ять».

Мешканці Люб'язя Любові Федосіївни Приймак ішов тоді двадцять перший рік.

— Було це перед Покровом, — згадувала згодом жінка. — Ми якраз копали за селом картоплю. Аж чуємо — низько над землею літаки летять... Та й почали скидати бомби на село. Справжнє пекло там творилося: вибухи, вогонь, хати палають... А в мене ж удома дитинка маленька зі свекрухою зосталася... Важко передати, що тво-

рилося на душі, доки бомбардувальники не полетіли далі. Ми прибігли додому, а хати нема. На щастя, свекруха з дитиною врятувалися, заховавшись од вогню біля річки. Все інше пішло з димом: і майно, яке було в хаті, і до-

«Ще більшими ворогами, ніж німецькі загарбники, для жителів цього польського села були... радянські партизани.»

машня живність. Вся наша вулиця згоріла...

Німці тоді бомбардували Люб'язь (і сусідні села Хоцьунь та Бучин), щоб покарати селян за підтримку партизанів, вояків УПА, а заодно позбавити «лісовиків» джерел постачання продовольства.

Та ще більшими ворогами, ніж німецькі загарбники, для жителів цього

польського села були... радянські партизани. Адже саме вони через місяць повністю спалили Люб'язь.

І цьому є документальні підтвердження. Так, у Центральному державному архіві громадських об'єднань (ЦДАГОУ) зберігається шифровка про обставини спалення села Люб'язь, яку 11 лютого 1944 року направили в Український штаб партизанського руху товаришам Хрущову і Строчаку командир Чернігівсько-Волинського партизанського з'єднання Федоров і комісар з'єднання Дружинін. І хоча на шифровці за вхідним № 1946 стоїть суворий гриф таємності «Снятые копии воспрещается СОВЕРШЕННО СЕКРЕТНО», зміст її став відомим. Адже, як сказано в Біблії: «Немає нічого таємного, що не стало б явним, ні таємного, що не стало б відомим і не виявилось б». Зміст шифровки мовою оригіналу, зі збереженням орфографії та стилу, такий:

«21 ноября 1943 г. партизаны польского отряда КОСТЮШКО, входящего в бригаду ШУБИТИДЗЕ Пинского соединения, сожгли партизанское село ЛЮБЯЗЬ Любашевского района, Волынской области, в количестве 250 хозяйств. Обстоятельства следующие: В ноябре 4 разведчика в пьяном виде двигались на разведку в с. ЛЮБЯЗЬ. По дороге их крестьяне предупредили, что в село прибыли националисты. Они, не обращая внимания, двинулись в село, в результате были убиты националистами. Командование в отместку решило уничтожить все село, что и сделали.

Считаю, что это провокация, направленная на разжигание национальной розни между нами и поляками.

Командование бригады и Пинского соединения никаких выводов не сделало, провокаторы не наказаны.

Этот отряд создан в августе 1943 г. из активных немецких служаков.

11.2.44 г. ФЕДОРОВ, ДРУЖИНИН».

Закінчення на с. 5

Голос народу

Панове, які керують Луцьком:

Чому в шкільних їдальнях — золоті яблука і ще золотіші мандарини?

Пам'ятаєте українську народну казку «Гуси-лебеді»? Іванко, викрадений помічниками Баби Яги, сидить та й грається золотим яблучком. Але, щоб ви хотіли знати, я не казки буду розказувати, бо нині золоті яблука продають у... шкільних буфетах. Чи то за тридев'ять земель завезені ті вітамінні фрукти у школу, що за такими казковими цінами?

Лариса ЗАНЮК

Луцькі батьки масово скаржаться, що нині у шкільній їдальні ціна на одне яблуко — 5 гривень. А мандарин у тому ж закладі — будь ласка вам за 6. Порахуйте тепер самі, скільки коштує кілограм фруктів? Отож бо й воно... І це не під весну чи глибокої зими, коли запаси закінчуються, а ще сьогодні, після урожайної осені, коли місцеві фермери продають яблука за оптовими цінами по 10 гривень за кілограм, а в супермаркетах вони вартують 14–20.

Не будемо сьогодні говорити про булочки, які значно дешевші у хлібних кіосках, адже у школі запевняють: тут вони якісь особливі, без шкідливого розрихлювача, тому

лося, що народні обранці невдоволені спільними обідами з журналістами у парламентській їдальні. Бо ті, мовляв, псують депутатську репутацію, оприлюднюючи ціни та асортимент парламентського буфету. То, може, хай би депутати й собі пообідали в котрійсь зі шкільних їдальнь та прикупили золотих мандаринів у буфеті для школярів? Не знаю, як директори, а батьки і журналісти запрошують вас, народні обранці, частіше приходити до школи у будній день без попередження просто у буфет. Отак прийдете перед формуванням річного бюджету і прикинете собі, скільки ж то школярікові мають дати завтра батьки кишенькових грошків з такими цінами на фрукти. А тоді,

«Можливо, зацікавитесь, хто перемагає в усіх цих закупівлях і тендерах на поставку золотих яблук у школи?»

майже вдвічі дорожчі. Зазвичай, батьки дають дитині 20 гривень на обід, на який виходить гаряче друге, але уроків багато, як і перерв, і на одній з них дитина захотіла перекусити, то найпростіше, що їй уявляється — це з'їсти яблуко. Та за тією ціною, що у буфеті, на нього залишається хіба подивитися, як на золоте.

Пригадався недавній сюжет «ТСН», у якому йш-

можливо, зацікавитесь, хто перемагає в усіх цих закупівлях і тендерах на поставку золотих яблук у школи, і хто на цьому заробляє, збільшуючи ціну десь на 300–400%. Запитати б управління освіти чи антимоніопольний комітет? Але вже сьогодні потрібно відповісти своєму школярікові, коли в буфеті він може купити звичайне яблуко, а не золоте? ■

РЕКЛАМА

Якісні **ВІКНА** **ВОРОТА** **Надійні ДВЕРІ**

Доставка безкоштовна + діє державна програма на енергозбереження **≈35%**

Ролети Маркізи Автоматика

ЗахідВікнаСервіс

м. Луцьк, просп. Соборності, 26, тел.: 28-55-93, (095) 630-03-35, (068) 998-91-40
м. Луцьк, вул. Теремнівська, 57, т/ф.: 71-70-54, (067) 334-76-67, (099) 233-10-66

Погляд

Інна ПІЛЮК,
інженер прес-центру
ПрАТ «Волиньобленерго»

«СТРАННИЙ»

Коли ми з подругою у студентські роки орендували житло, то зовсім несподівано дізналися, що в сусідній із нашою квартирою жив талановитий художник. Дідусь років вісімдесяти неспішно вітався, говорив рафінованою російською, носив старомодний капелюх, якого не знімав, здавалося, з вересня десь аж по травень. Завжди притримував двері, коли ми йшли позаду. Мав незмінний невеличкий чемодан. Ми ще й дивувалися, що він там носить, адже продукти складати туди вкрай незручно

І тільки коли у двері подзвонили сусіди і сказали, що збирають гроші на ритуальний вінок померлому художнику, дізналися, що мова йде про «нашого» старенького. Та й як дізналися: із речення «помер той чудакуватий дід, що бідував, і ще й щось там малював». А за кілька днів його син із внуком, які жили в іншому місті, вносили з квартири шедевральні полотна. Виявилось, що дідусь на 12 квадратних метрах творив копії картин Рембрандта, Рубенса. Розминаючись на сходах із їхньою габаритною ношею, розпитала про автора малюнків. Фронтоник, довго працював колегаром. А для душі малював. Гроші на фарби і полотна часто позичав. «Странний був», — син поспішив униз.

У місті дуже просто бути «странным». Ніхто тебе не знає, квартири — то взагалі як окрема закрита республіка. Вулиця — справжній вулик. Сотні незнайомих людей з дня у день снують назустріч один одному. Ніхто й знати не знає, що на душі у чергового перехожого.

А в селі — усе як на долоні. Цій історії більш як двадцять років. Епоха магнітофонів, касет. Я довгий час не знала, як звучить того чоловіка і чим він займається. Жив у сусідньому селі. І слухав музику. Не просто з радіоприймача в перервах між випусками новин, як робила більшість із нас у той час, а планомірно і постійно. На даху свого будинку встановив гучномовець, і з нього на всю округу майже щодня лунав голосний хрипучо-надричний Висоцький. Коли наближалася до його оселі, завжди думала: а чи грає ти щось цього разу? І майже завжди грало. Навіть найбільші сільські антимеломани привичайлися і потроху полюбили Висоцького. Дехто й позичав касети.

А ще на тополі біля воріт він причепив бляшаний герб Радянського Союзу. Звідки його зняв — невідомо. З роками цей декор поступово закрила кора, і дерево, саме того не відаючи, якраз в унісон із нещодавнім законом провело декомунізацію. Тополя далі росте і знати не знає, що заховала в собі символ гігантської колись країни.

Живе і той чоловік. Він постарів, та й гучномовець давно не працює. Цікаво, чи збереглися касети? Чи досі він слухає Висоцького? Хоч у кімнаті? А от диваком залишився на все життя.

Кілька років тому волинська режисерка Світлана Федонюк відзняла любительський короткометражний фільм «Чудо Господне» про сільського бунікста Петра з Горохівського району. Працюючи підвожчиком кормів на фермі, він усі гроші витрачав на літературу. Зібрав чималу бібліотеку українських подарункових та ювілейних видань. Книгу називав справжнім Господнім чудом і не шкодував на неї заробленого. Стрічка свого часу перемогла на конкурсі в Австрії. Але, як згодом розповіла пані Світлана, замість популярності та гордості за земляка до нього прийшов ледь не осуд односельців. Бо де ж: танцював із лопатою, з равликком розмовляв, як якийсь ненормальний, як і не з нашого села. І що там за книжку цитував коровам? Шекспіра? Чоловік не став пояснювати, що за творчим задумом грав у фільмі персонажів, про яких читав, а на пасовищі виступив у ролі шекспірівського короля Ліра... Змовчав, бо ж і так на все життя для односельців залишиться інакшим.

Може, це й на краще, що ми мало знали покійного сусіда-художника. І для нас він залишився взірцем інтелігентном, талановитим майстром, а не «странным». ■

Доброго дня вам, люди!

ВІКНО РУБРИКИ: школярі вчилися відповідати за тих, кого приручили

Веселою ватагою з іграшковими звірятами в руках завітав 2-А клас Луцької гімназії №4 до Волинської обласної бібліотеки для юнацтва. Кожен школярик розповідав про своїх менших друзів: песиків, котиків, хом'ячків, папужок, рибок і навіть равликів ахатинів! Адже 30 листопада світова спільнота відзначала День домашніх улюбленців. І дорослим, і дітям сподобались оповідання про тварин із книги Надії Гуменюк «Боні і підземна ріка». Особливо веселими видалися пригоди кумедного пессика Тіма. А про те, що в сучасній бібліотеці читають навіть хом'яки, другокласники дізналися з відеоролика, який показали працівники відділу дитячої літератури. Звісно, щодня потрібно пам'ятати і малим, і дорослим про нашу відповідальність перед тими, кого приручили. Адже жива тваринка — то не іграшка, їй необхідні наша любов і догляд, вона має потреби і хворіє, як людина. І разом з тим дарує радість, учить бути терплячими та вдячними.

РЕАЛІЇ: мовні муки без науки

Звучить, звісно, дивно, але на вітчизняному телебаченні нарешті збільшилася кількість україномовних програм. З'ясувалося, що майже всі ведучі популярних телешоу таки володіють державною мовою. Але рівень того володіння був би достатнім для побутового спілкування, а от з екрана телевізора... Колись мова дикторів радіо і телебачення була взірцем, еталоном. На редакційних летючках допікали за випадковий неправильний наголос. Нині ж не до наголосів, коли з уст ведучих та журналістів можна почути «завтрак» замість «сніданок», «в любовому» замість «будь-якому», «Настенька» замість «Настя, Настуся» (йшлося про представницю України на дитячому «Євробаченні»), а ще — «флаг», «пухавік», «даже», «пака-пака», «вот, да», «ругати» замість «ляяти» — і усе це за якихось кілька хвилин перегляду каналів «UA: Перший», СТБ, «1+1»...

Хтось скаже — не чіпляйся, хай хоч так говорять. Але у мові, у професійній етиці нема дрібниць. На мить уявила, як усе це слухав би і сприймав диктор-легенда Петро Тодосьович Бойко, лекції якого з культури української мови пошастило слухати студенткою. Свого часу він був визнаний еталоном голосом України, перемігши у конкурсі на диктора Українського радіо серед майже 300 претендентів. Проте за слова «... в державі нема хазяїна у мовному господарстві, норм культури мови не дотримуються у засобах масової інформації, в публічних виступах» був відлучений від мікрофона як «український буржуазний націоналіст».

Сонце сьогодні зійшло о 8.01, заїде о 16.17. День триває 8 годин 16 хвилин. Місяць у Тельці, Близнюках (23.22). 14/15 дні Місяця. Перша чверть 26 листопада.

ІМЕННИКИ:

2 — Іларіон, Йосип, Адріан, Денис, Федір, Христофор, Аза, Азалія.

3 — Анатолій, Іван, Григорій, Остап, Сидір, Прокіп, Ганна.

4 — Олександр, Марія, Ярополк, Петро.

МУДРІСТЬ: консенсусу

можна не досягнути

«Найкращий спосіб зіпсувати стосунки — це почати їх з'ясувати».

Вінстон ЧЕРЧИЛЛЬ,
письменник, колишній
прем'єр-міністр Великобританії.

ПОГОДА: мокрий сніг та ожеледиця

За прогнозом чергового синоптика обласного гідрометеоцентру Лесі Пасічник, сьогодні — **хмарно з проясненнями, без істотних опадів**. У першій половині дня місяцями туман, вранці на дорогах ожеледиця. Вітер північно-західний, 5—10 метрів за секунду. Температура повітря по області — мінус 1 — плюс 4, у Луцьку — мінус 1 — плюс 3 градуси. **3-го — хмарно, вночі — без істотних опадів, вдень — невеликий мокрий сніг, на дорогах ожеледиця**. Вітер вночі південний, вдень — північно-східний, 5—10 метрів за секунду. Температура повітря вночі — мінус 4 — плюс 1, вдень — мінус 2 — плюс 3 градуси. **4-го — хмарно, часом сніг та мокрий сніг, на дорогах ожеледиця**. Вітер західний, 7—12 метрів за секунду, вдень місяцями пориви 15—20. Температура повітря вночі — мінус 1 — мінус 6 градусів, вдень — мінус 2 — плюс 3 градуси. За багаторічними спостереженнями, найтепліше 2 грудня було 1961 року — плюс 13, найхолодніше — 1993-го — мінус 20 градусів.

Ведуча рубрики
Валентина ШТИНЬКО.
Тел. 72-38-94

Цей
День
в історії
2
грудня

423 роки тому на Волині проголосили, що готові прийняти унію

2 грудня 1594-го було підписано Торчинський едикт

Тарас ГРИЦЮК

Вперше про на м і р і православи

них владик стати під владу Ватикану згадують під час перебування патріарха Єремії на українсько-білоруських землях у 1588 — 1589 роках. У переході під зверхність Апостольського престолу в Римі єпископи вбачали реальну можливість не тільки позбавитися залежності від церковних братств, але й оздоровити церкву та зрівняти становище православних із католиками.

З 1590-го в Бересті почали збирати щорічні собори. На перших двох також порушували питання про доцільність переходу під зверхність Римського престолу. Але ні на третьому, ні на четвертому про це вже не йшлося. Тим часом єпископи Кирило Терлецький, Гедеон Балабан, Ісайя Копистенський і Діонісій Збируйський продовжили роботу щодо унії. У червні 1594 ро-

ку на таємному зібранні в Сокалі ці владки підтвердили чинність схваленого ще раніше Белзького документа про унію, уклали відповідну декларацію, в якій сформулювали умови об'єднання, та зобов'язали єпископа Терлецького переговорити з рештою єпископату про доцільність унії з Римом.

2 грудня 1594 року Терлецький приїхав у містечко Торчин. Там він зустрівся з єпископом Володимирським і Берестейським Іпатієм

Православні єпископи вимагали залишити незмінними обряди та свята, на вищі духовні посади обирати кандидатів з-поміж українців або греків, православні владки мали бути сенаторами нарівні з католиками, монастирі, церкви і церковні братства залишатися під контролем владик без втручання світських осіб, заборонялося перехресчувати в латинство, але допускалися змішані шлюби тощо.

Кирило Терлецький вручив Торчинський акт папському нунцієві в Польщі Маласпіні, а той передав його до Риму.

Потім та католицьким Луцьким єпископом Бернардом Мацейовським. Разом вони виклали умови, при яких могла бути здійснена унія. За місцем оголошення документ стали називати Торчинським едиктом. Пізніше його завізували митрополит Михайло Рогоза та семеро владик.

У лютому 1595 року Кирило Терлецький вручив Торчинський акт папському нунцієві в Польщі Маласпіні, а той передав його до Риму. Появу едикту історики вважають завершенням підготовчого періоду до укладення церковної унії Київської митрополії з Римом. ■

РЕКЛАМА

ГОСПОДАРСТВО ВІЗЬМЕ НА РОБОТУ

заступника директора із рослинництва, заступника
директора із тваринництва, інженерів, електриків.

Заробітна плата за домовленістю. Житлом зі всіма
зручностями господарство забезпечує.

Тел. 0673328906, Олександр Анатолійович.

■ Резонанс

ЧИ ПОСЛУЖИТЬ ЛИСТ ПАТРІАРХА ФІЛАРЕТА ОБ'ЄДНАННЮ ПРАВОСЛАВ'Я?

29 листопада у Москві відкрився Архієрейський Собор, який став рекордним за кількістю учасників — на нього зареєструвалося 347 архієреїв російських і зарубіжних єпархій РПЦ. Його вважають особливим для української церкви, бо багато уваги приділено саме питанню статусу УПЦ (МП). А звернення патріарха УПЦ (КП) Філарета до учасників з'їзду викликало неабиякий резонанс як серед духовенства, так і серед вірян

У Москві поширили інформацію, що предстоятель Київського патріархату просив Кирила про помилування.

Ірина ПАСІЧНИК

Зокрема, вищий орган ієрархічного управління Російської православної церкви одногосно вніс зміни до статуту, що закріплюють незалежність Української православної церкви. Цього просив її предстоятель блаженніший митрополит Київський і всієї України Онуфрій. Як зазначив політолог Руслан Бортник, цим рішенням УПЦ (МП) виведено з-під атаки поданих до Верховної Ради законопроектів, якими передбачається заборона релігійних організацій в Україні, представники яких будуть співпрацювати з релігійними центрами, розташованими на території держави-агресора. «Якщо раніше відносини між РПЦ та УПЦ були федеративні, зараз вони конфедеративні», — сказав він.

Проте, проаналізувавши затвержені зміни, релігієзнавці заявили, що вони спрямовані на ще більшу залежність Української православної церкви від Російської. Відтепер, як ніколи раніше, поправки до власного статуту УПЦ (МП) мають схвалюватися в Москві, виключно там регулюватимуть утворення і ліквідацію єпархій, а ім'я предстоятеля в усіх храмах України має поминатися після імені патріарха Московського і всієї Русі. Цей пункт, мабуть, внесений самим Кирилом, який болісно сприймає своє «непоміканіє» в цілому ряді церков УПЦ. Підтвердив те, що Москва не відпустить українських патріарха і прес-секретаря патріарха Кирила протоієрей Олександр Волков, який офіційно заявив, що УПЦ (МП), як і раніше, залишається самокерованою частиною Московського патріархату, а внесені зміни мають технічний характер. «Повідомляю, що ніякої незалежності ніхто не визнавав. Фактично бу-

ло схвалено лише пропозицію про перенесення центру управління УПЦ в Київ, це підтвердження того, що тепер є», — сказав священник.

Окрім того, на Соборі також зачитали лист патріарха Київського і всієї України Філарета до патріарха Московського і всієї Русі Кирила та єпископату Російської православної церкви, в якому він просить про налагодження «молитовного спілкування». «Бажаючи зупинити мітусоби між православними християнами, відновити євхаристичне й молитовне спілкування, як це належить Єдиній Святій Соборній і Апостольській Церкві, заради досягнення Богом заповіданого миру між єдиними православними християнами, закликаю вас прийняти

нин зобов'язаний каятись у тому, що він зробив недоброго особисто стосовно своїх ближніх. Знаючи, що в середовищі Московського патріархату є священнослужителі, які мають щодо нього особисті образи, негативне ставлення, що може бути перешкодою для подальшого діалогу, патріарх особисто, якщо він чимось як людина завинив, просить прощення. Відповідно образи, які були здійснені щодо нього, він теж прощає», — сказав Євстратій Зоря.

Крім того, в Українській православної церкві Київського патріархату також зазначили, що ініціатива написання листа виходила від РПЦ. «Недавно через посередництво першоієрарха митрополита Іларіона (Капрала) Московська патріархія вислови-

«**Патріарх Філарет просив лише братерського прощення у ієрархів і закликав сторони до примирення.**»

рішення, які припиняють існуюче протистояння. А саме відмінити всі рішення про відлучення, які цьому заважають. Прошу вибачення у всьому, чим згрішив — словом, справою і всіма моїми почуттями, — і так само від серця щиро прощаю всім», — написав предстоятель УПЦ (КП). Звернення стало сенсаційним, а в Російській православної церкві, яка на початку 1990-х років оголосила Філарету анафему (позбавила сану і відсторонила від церкви), трактували його як покаєння і прохання про «помилування».

У відповідь речник УПЦ (КП) архієпископ Чернігівський і Ніжинський Євстратій Зоря заявив: патріарх Філарет просив лише братерського прощення у ієрархів і закликав сторони до примирення. «Кожен христия-

ла бажання вступити в діалог із патріархом Філаретом. Йдеться про подолання всього комплексу проблем, які перешкоджають нормальному церковному спілкуванню між РПЦ і УПЦ (КП), як це повинно бути між помісними церквами», — повідомив речник.

Сам Філарет на вчорашній прес-конференції зазначив, що замість примирення РПЦ намагається повернути УПЦ (КП) під вплив Росії. «Хочу заявити: ніколи Українська церква не повернеться до Московського патріархату. Тому що у нас є своя держава», — сказав священнослужитель.

Тож спроба до молитовного примирення поки що закінчилася черговою невдачею. Та хіба можуть церкви знайти порозуміння, якщо навіть листи трактуються ними по-різному?.. ■

■ Стрічка новин

Роль Феміди взяв на себе батько

У Нікопольському суді під час слухання справи про вбивство молодого чоловіка вибухнули дві гранати

Боеприпаси приніс Руслан Тапаєв — батько Різвана Тапаєва, якого два роки тому холоднокрівно розстріляли місцеві кримінальні авторитети у центрі рідного міста. Саме цю справу розглядав суд. Після того як представники Феміди вчергове перенесли засідання, чоловік витягнув гранату й кинув її у підсудних. Друга вибухнула у його руці. У результаті постраждали 11 людей. Руслан Тапаєв і один із підсудних загинули. За життя ще двох чоловіків, яких судили за вбивство студента, борються медики. Поліцейські — співробітники конвою — отримали осколкові поранення, загрози їхньому життю немає. Правоохоронці заявили: мотивом чоловіка могла бути помста. «Складно говорити стверджувально, але поставмо себе на його місце: справа зайшла в суд у серпні 2016 року, зараз уже листопад 2017-го... Помста чи не помста... Напевно, помста. А може, реакція на те, яким чином були покарані люди, які вбили його сина», — прокоментував заступник начальника Дніпропетровського обласного управління Національної поліції Олег Грозь. ■

Щоб не сидіти 20 років, випив отруту прямо в Гаазькому суді

Хорватський генерал Слободан Праляк помер невдовзі після оголошення вердикту апеляційної інстанції на засіданні Міжнародного трибуналу щодо колишньої Югославії, яким був визнаний винним у військових злочинах проти боснійських мусульман

У 2013 році в Гаазі розглядалася скарга шести боснійських хорватів — тоді їм винесли вирок за військові злочини. Праляка засудили до 20 років ув'язнення за те, що він знав про злочини військових проти етнічного населення, але не протидіяв цьому. Підсудні подали апеляцію. Почувши рішення Феміди, що його вирок було залишено в силі, Слободан Праляк несподівано встав, сказав, що не вважає себе злочинцем та не погоджується з таким рішенням, підняв руку до рота, відкинув голову назад і, звернувшись до судді, заявив: «Я випив отруту». Після цього інциденту слухання негайно припинили, а підсудного забрала «швидка», однак медики виявилися безсилими. Наразі слідство встановлює, що саме випив генерал і хто передав яд підсудному. ■

Путін приїхав до Лукашенка на величезних каблучках

Настільки високих, що навіть по килимовій доріжці російському президентові йти було важко

Візит глави Кремля до Мінська пов'язаний із самітом Організації Договору про колективну безпеку (ОДКБ). Під час зустрічі лідера Білорусі Олександра Лукашенка у Палаці Незалежності з російським колегою журналісти звернули увагу на незвичне взуття Володимира Путіна. Політик ішов по килимовій доріжці дивною ходою із явними труднощами, які не можна списати навіть на його 65-річний вік. Як виявилося, висота підборів його туфелі сягала приблизно 8–10 сантиметрів, написали місцеві ЗМІ. Джерело повідомляє, що навіть дані офіційних джерел про зріст Путіна різняться: за одними, він становить 170 сантиметрів, за іншими — 167 і навіть 162. При цьому зріст Лукашенка — 182 сантиметри, хоча сам білоруський президент в одному зі своїх інтерв'ю колись заявив і про всі 190 сантиметрів. «Путін, мабуть, дуже комплексує із цього приводу, якщо взувається на такі заходи в черевки з дуже високими підборами. Вони дають змогу хоча б візуально зменшити різницю у зрості», — припускають білоруські журналісти. ■

ВІТАЄМО!

3 грудня зустрічає золоту осінь свого життя керівник Любомльського районного партосередку ВО «Батьківщина», заступник голови Любомльської районної ради

Ганна Василівна САЧУК.

З цієї нагоди щиро вітаємо іменинницю та бажаємо міцного здоров'я, енергії для здійснення всіх планів і задумів на користь громади, надійної підтримки друзів та однодумців, щастя, тепла і затишку в сімейному колі!

Нехай будні та свята наповнюються радістю, множаться гаразди, збуваються всі ваші мрії!

Нехай кожен новий день приходить до вас із натхненням творити добро задля людей.

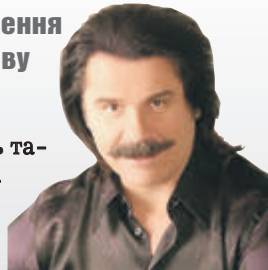
Волинська обласна партійна організація ВО «Батьківщина».

■ Цитатник

Павло ЗІБРОВ, співак, про Софію Ротару, яка на дні народження диктатора Чечні Рамзана Кадірова виконала пісню «Я назову планету іменем твоїм»:

«Мені здається, що Софія Ротару — не українська співачка. Якоїсь такої асоціації з нашою державою я не бачу. Вона з Радянського Союзу... Вона носить високе звання Героя України. Це мене дивує: Герой України — і виступає на території Росії.»

■ Місцеве самоврядування

«НЕ ПОТРІБНО НАМ СТІЛЬКИ ЧИНОВНИКІВ І ДЕПУТАТІВ НІ У ВЕРХОВНІЙ РАДІ, НІ В ОБЛАСНІЙ, НІ В РАЙОННІЙ»

Так вважає Ігор Лех — один із небагатьох обранців громади, які не змінювали політичних уподобань протягом останніх десяти років. Затятий «батьківщинівець», хоча й був позбавлений партійного квитка, продовжує працювати у складі фракції партії Юлії Тимошенко. Навіщо це йому, чи не планує змінити політичну «прописку» і чому бізнесмени йдуть у політику — про це у нашій розмові

Ірина КОСТЮК

«І ПІСЛЯ ПРОЛИТОЇ КРОВІ ГЕРОІВ ПІД ГРИФОМ «ЦІЛКОМ ТАЄМНО» ВИРІШУЮТЬСЯ ПРИВАТНІ СПРАВИ»

— Ігорю Богдановичу, вже другу каденцію поспіль вас обирають депутатом обласної ради. Який волинський парламент дівіший: нинішній чи попередній?

— Теперішня обирає більш впливовою та самостійною. Так уже повелося, і не лише на Волині, що облради завжди були залежними від адміністрацій. Але нинішня не піддається

Непрозорість влади, закулісні домовленості... Розумію, що є питання національної безпеки, які не можна виносити на загальне, але ж дійшло до того, що під грифом «цілком таємно» вирішуються приватні справи.

«ДО КІНЦЯ КАДЕНЦІЇ НЕ ЗБИРАЮСЯ ПЕРЕХОДИТИ В ІНШУ ПОЛІТИЧНУ СИЛУ»
— Ви не є членом «Батьківщини», але досі залишаєтесь у складі фракції Юлії Тимошенко. Чому?

— Про це вже чимало говорилося. Прикро, що в «Батьківщині», як і в деяких інших партіях, багато чого робиться

Депутат Волинської обласної ради Ігор Лех: «Заявляю: облрада не стане філією держадміністрації».

— Вас намагалися «повернути» ще за керівництва обласної організації ВО «Батьківщина» Олега Кіндера?

— Не хотів би називати прізвища, але якщо хтось скаже, що не було спроб нас «повернути», то доведеться це зробити. До Олега Кіндера як до людини не маю жодних претензій, а от як до керівника обласного осередку вони були.

— У вас ще є бажання повернутися в партію Юлії Тимошенко? І чи не думали перейти в «УКРОП», адже гарно відгукується про голову облради?

— Із партією Юлії Тимошенко я більше десяти років. І вважаю, не можна так чинити з людьми, що мають іншу думку, яка корисна для громади. Тому поки не планую повертатися. Щодо «УКРОПу» — мені справді імпонує Ігор Палиця. Він має свою позицію, але про приєднання не думаю. До слова, на першу сесію облради з Києва приїхав перший заступник очільника «Батьківщини», який зібрав усіх членів фракції, у тому числі й тих, кого потім виключили, і передав прохання Юлії Тимошенко проголосувати за Ігоря Палицю при обранні голови облради та підтримувати ініціативи «УКРОПу». Співпраця почалася на прохання вищого керівництва і виправдала наші сподівання. Ми не стали «філією» держадміністрації, маємо свою точку зору. Коли йдеться про розподіл бюджетних коштів, уже ніхто не скаже, що ведуться кулуарні ігри. Голо-

ва облради відмовився від права призначати очільників комунальних установ у міжсесійний період. Обирає керівників тільки сесія. Це вперше!

Пропозиції від різних політичних сил були і будуть, але я потрапив в обласну раду від «Батьківщини» і до кінця каденції не вступлю в жодну іншу партію. Як складеться далі — загадувати не буду.

«НЕХАЙ КІВЕРЦІВСЬКА ВЛАДА УЗАКОНИТЬ УСІ ІСНУЮЧІ ПИЛОРАМИ, ТОДІ ЇМ ЖИТИМЕТЬСЯ КРАЩЕ, НІЖ МАНЕВИЧЧАНІ ІЗ БУРШТИНОМ»

— Ви тривалий час займаєтесь бізнесом, почали власну справу задовго до депутатства. Що спонукало піти в політику?

«На мою думку, влада просто не знає, як «тихенько» забрати бурштин, тому й гальмує роботу «Волинь-природресурсу»»

— Якщо правильно організувати бізнес, завжди залишиться вільний час, який можна використати не лише для себе, а й для громади. Ставши депутатом, я зрозумів, у чому причини повільного розвитку країни, облас-

ті. У нас просто багато бар'єрів... Вважаю, не потрібно нам стільки депутатів ні у Верховній Раді, ні в обласній, ні в районній, не потрібна армія чиновників в адміністраціях. Якби їх було менше, реформи йшли б швидше та ефективніше. Київ усе зав'язав на собі, а ми, як 15 чи 20 років тому, їздимо туди випрошувати повноваження чи гроші.

— Вибачте за прямоту, але ви не надто активний депутат. Не любите афішувати свою роботу?

— Просто я — не публічна людина. Відчуваю дискомфорт, коли до мене прикута увага. За час депутатства не раз бачив, як окремі чиновники підхоплюють тему, до якої не мають ніякого відношення, піаряться на ній. Не хочу таким уподібнюватися. Не сприймаю, коли хваляться, скажімо, ремонтом дороги. Люди добрі, та ж за неї заплачено не з власної кишені, а з бюджету!

— КП «Волиньприродресурс» створили ще в минулому році, але повноцінно воно так і не запрацювало.

— Його просто не дають розвивати. Водночас губернатор виступає із заявами, що на Волині більше запасів бурштину, ніж на Рівненщині та Житомирщині, разом узятих, і лежить він на глибині всього два метри. На мою думку, влада просто не знає, як «тихенько» забрати янтар, тому й гальмує роботу «Волиньприродресурсу».

— Що найбільше турбує мешканців вашого округу, куди входить 26 сіл Ківерцівського району?

— Проблеми у них такі ж, як і по всій країні, — брак коштів на розвиток інфраструктури. А ще — безробіття, яке знищує села і змушує толкових спеціалістів виїжджати за кордон. На території округу я буваю через день, бо в селі Пальче розташовані виробничі приміщення мого підприємства, тому часто спілкуюся з людьми.

— Нещодавно створили Цуманську ОТГ, після чого лісове господарство, яке було основним наповнювачем бюджету району, сплучуватиме податки до об'єднаної громади. Що буде з районом?

— Децентралізаційні процеси вважаю правильними. Це, напевно, швидше оптимізація, бо не треба стільки сільських рад, голів та депутатів. А щодо району, то нехай влада узаконить усі існуючі пилорами, тоді їм житиметься краще, ніж маневиччанам з бурштином.

— Вас нагороджували орденами та подяками за допомогу бійцям у зоні АТО. Чи й досі долучаєтесь до волонтерської справи?

— Це болюче питання. У перший рік війни зробив чимало. Але після того, як побачив, у що перетворилася АТО, поставив крапку. Держава повинна дбати про забезпечення військовослужбовців, у неї було достатньо часу, щоб почати посилено їм допомагати. А з військових роблять жебраків. На бюджетну комісію вони приходять просити грошей, а по центральних каналах розказують, що бюджет армії — 100 мільярдів гривень. Тому останнім часом я підтримую лише близьких мені людей, які служать на Сході. ■

«На першу сесію Волиньради з Києва приїхав перший заступник очільника «Батьківщини», який зібрав усіх членів фракції, у тому числі й тих, кого потім виключили, і передав прохання Юлії Тимошенко проголосувати за Ігоря Палицю при обранні голови облради та підтримувати ініціативи «УКРОПу»»

впливу з боку облдержадміністрації. І не лише завдяки складу депутатів, а й через принципову позицію голови — Ігоря Палиці. Коли два роки тому облрада запрацювала у новому складі, я й подумати не міг, що методи роботи в ОДА залишаться такими ж, як були раніше. Широ вірив, що наша країна після 2014-го змінилася. На жаль, зараз можу впевнено сказати: все продовжується «у кращих традиціях» системи, яка руйнує Україну.

— Як депутату вам не заважає відсутність порозуміння між керівниками двох гілок влади — Володимиром Гунчином та Ігорем Палицею?

— Більше хвилює те, що не видно позитивних змін, заради яких пролита кров українських героїв. Ми втратили Крим, частину територій Донецької та Луганської областей, тож не маємо права жити, як раніше. Але що стало причиною цього?

«по-комуністичному»: закрита інформація, виключення «неугодних», призначення вигідних... Нагадаю, що мене і моїх колег виключили з «Батьківщини» через те, що голосували за створення КП «Волиньприродресурс», яке мало б навести лад у видобутку корисних копалин, у тому числі й бурштину. Роботу цього підприємства досі гальмує ОДА. Отакий виходить абсурд. Я та мої колеги спочатку були налаштовані відстоювати свою позицію, адже навіть якщо ми й порушили правила партійної поведінки, то зробили це на користь Волині. Відкрию секрет — після виключення керівництво політсили неодноразово робило спроби повернути окремих депутатів. Але наша відповідь була така: «Оскільки «пішли» всі, то і повертати треба усіх». До того ж хотілося б знати, у чому ми все-таки були неправі?!

■ Прямая мова

Сергій ФУРСА, інвестиційний банкір, про протистояння між НАБУ з одного боку та Генпрокуратурою і СБУ з іншого:

На відміну від румунів українці навряд чи вийдуть захищати своє НАБУ. За соціологією українці говорять, що проблемою для них є бідність, а не корупція. І не розуміють, що бідність в Україні — це наслідок корупції. І лікувати треба причину, а не наслідок. Вимагати треба не збільшувати зарплати і пенсії, які тут же розчиняються в інфляції, а боротися з корупцією, створюючи умови для інвестицій, які і призводять до реального зростання зарплат і пенсій.

Святослав Вакарчук у Стенфорді повідомив, що зпродюсував дві нові пісні, написані в Каліфорнії, попри те, що недавно оголосив про тривалу концертну паузу. Лідер групи «Океан Ельзи» навчається і викладає в Америці.

■ Звинувачують документи

Село Люб'язь палили і німецькі загарбники, і радянські партизани

Фото Петра КРАВЧУКА.

Закінчення.
Початок на с. 1

Петро КРАВЧУК, краєзнавець, Почесний громадянин Любешова

Раніше згадуваний документ військової округи «Заграва» Української повстанської армії «Хроніка діяльності оунівських боївок на Столінщині» (грудень 1943 р.), теж свідчить, що село Люб'язь було спалене саме внаслідок сваволі польського загону імені Тадеуша Костюшка з радянської партизанської бригади грузина Івана Шубитідзе Пінського партизанського з'єднання. У ньому є такі записи:

«№ 44. Дня 19.XI.43 р. поляки із с. Шлагань (застава червоних) вирізала в с. Люб'язь дві сім'ї українців. У цьому селі поляки грабують щодня.

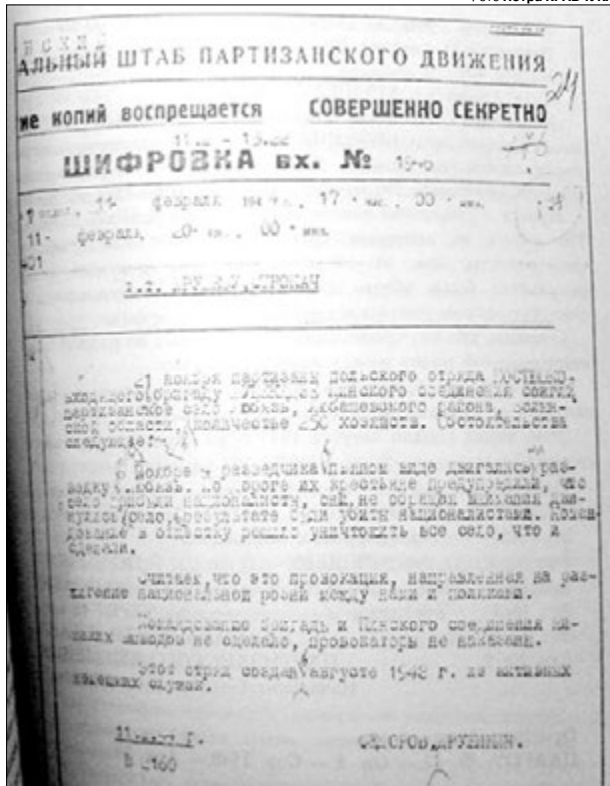
№ 69. 24.XI.43 р. Наші стрілки, які були в с. Люб'язь, убили 3 ляхів, а [не] убитого взяли живим. Дня 25.XI прийшли ляхи. Забрали свої трупи й спалили ціле село. Залишилася тільки одна хата. А дня 2.XII схопили одну людину, зв'язали й відвезли в с. Шлагань».

(Джерело: Літопис УПА. Нова серія. Т. 14. Київ; Торонто. С. 150–461).

Як бачимо, факт спалення Люб'язя у 1943 році радянськими партизанами підтверджено незалежними документами двох ворогуючих сторін: радянських партизанів та Української повстанської армії. Отже, їм варто довіряти. Правда, в документах різняться дати жорстокої розправи: командир Федоров у шифрограмі називає 21 листопада 1943 року, а в хроніці УПА — 24 листопада. Напевно, що ми уже ніколи не дізнаємося точної дати, хоча це й дуже важливо для історії. На мій погляд, 24 листопада більш ймовірно, тому що факт спалення села зафіксовано у «Хроніці УПА», датованій груднем 1943 року, тобто, по «гарячим слідах». А шифрограма Федорова відправлена через 2,5 місяці, тож за цей час могли й забути та переплутати дати.

Факт жорстокої розправи підтвердила і очевидець трагедії, на той час 15-літня жителька села Люб'язь Віра Никонівна Кушнерик. Уже після здобуття Україною незалежності вона розповідала журналісту Миколі Шмигуну: «Одного разу, десь наприкінці листопада, загриміли в селі постріли. Люди розбіглися хто куди. Я побігла за річку й заховалася в болоті. Коли бігла болотом, то наштовхнулася на мертвого червоного партизана — ледве серце не вискочило з грудей... Партизани прийшли другого дня, надвечір, і почали палити село. Ходили з палаючими квачами від хати до хати, жодної не минали... «Це вам за те, що бульбівців приймаєте!» — казали, підпалюючи».

Та хто ж віддав наказ про спалення Люб'язя? Відомо, що загонем польських партизанів імені Тадеуша Костюшка, який входив до складу Пінського партизанського з'єднання Шубитідзе, керував польський

Все таємне стає явним: та сама «абсолютно секретна» шифровка, з якої заборонялося робити копії.

єврей Роберт Сатановський. За дослідженням співробітника Сарненського історико-етнографічного музею Вікторії Дашко, Роберт Сатановський народився в Лодзі 20 червня 1918 року в єврейській родині заможного промисловця. В рідному місті закінчив гуманітарну гімназію імені Ігнація Скорупки. Вищу освіту здобув на механічному факультеті Варшавської політехніки. До початку війни працював учителем. Його родину в 1940 році було вислано до Сибіру. Самому Робертові вдалося втекти. Переховувався у знайомій вчительки Ягодзинської в місті Рівне, з котрою був у близьких стосунках. Під час окупації викладав у Висоцькій гімназії, доки німці її не закрили, а потім служив санітаром у селі Мотинськ. На той час він став одним з учасників польського підпілля на півночі Рівненщини та був відомий під псевдо Лікар. Під час формування радянським військовим керівництвом польських партизанських загонів був призначений керівником загону імені Тадеуша Костюшка.

Багато української крові залишилося на руках польських більшовицьких партизанів на чолі з Робертом Сатановським. Згідно з його донесенням до Українського штабу партизанського руху, польські партизани вбачали головного ворога не в німцях, а в українських націоналістах. Після закінчення Другої світової війни пан Сатановський реалізував свою давню мрію і став знаменитим музикантом — головним диригентом Варшавського оперного театру. За спалення Люб'язя він покарання не поніс, хоч подібні військові злочини не мають строку давності. Помер Роберт Сатановський у 1997 році. Нагороджений багатьма бойовими орденами та медалями СРСР і Польщі.

Отже, перед цією

жорстокою трагедією поляки із застави червоних партизанів вирізали у Люб'язі дві сім'ї українців. Після цього вояки Української повстанської армії вбили у Люб'язі трьох п'ятих радянських розвідників польської національності. За це партизани помстилися спаленням величезного села і застрахилив злочин ніхто не поніс покарання. Тобто наші «захисники» діяли, як німецькі окупанти. Взагалі—то від діяльності радянських партизанів аж надто потерпали мирні жителі. Партизани постійно грабували населення. У цьому їм активно допомагали місцеві поляки. Про це також красномовно свідчать документи. У вже згадуваній «Хроніці ВО «Заграва» читаємо (подаю з дотриманням стилю документа):

«№ 21. 8.XI.43 р. Прийшли в с. Деревок 50 червоних. Ограбували село й утекли.

№ 39. Дня 20.XI.43 р. прийшли в с. Бихов 15 червоних — поляки, східняки й місцеві. Збрали: 5 рушниць, один ППШ, троє з багнетами, інші без зброї. Забрали: 6 коней, 3 козуха, одного кабана. Вийшли в напрямку с. Верби, де стоїть їхня застава.

№ 41. Дня 15.XI.43 р. уночі, у с. Лавичі ввійшли 4 ляхи й забрали селянина Хвесика Григорія й відвезли у бік с. Гірки, де замучили. Дня 18.XI.43 р. вступили червоні в село з боку Шлаганя й ограбували селян. Забрали 2 козуха й велику кількість сукна й полотна. Було 5 поляків.

№ 42. Дня 16.XI.43 р. у с. Цир прийшли 18 червоних (більшість — поляки, місцеві, східняки). Озброєні: 2 ППШ, 10 рушниць, інші без зброї. Забрали 75 шт. худоби, 120 ягничок, 9 волів [...]. Крім цього, забрали в людей козухи й інші домашні речі. Наступного дня селяни пішли в с. Гірки просити поляків, щоб ті віддали

награбовані ними речі. Речей поляки не віддали, а селян до того ж побили.

№ 43. Дня 22.XI.43 р. із с. Люб'язь прийшла в с. Цир група червоних, близько 30 людей, озброєних кулеметом Дегтярьова, 2 ППШ, 15 рушницями, інші без зброї. Награбували в людей 20 козухів, 5 корів, 3 кабана, 10 возів з кіньми й пішли назад у бік с. Борки.

№ 45. У с. Шлагань у школі перебуває близько 20 озброєних поляків. По хуторах села Шлагань живе близько 50 сімей-біженців.

№ 46. У с. Гірки приїжджають червоні із с. Верби й збирають із людей різного роду поставку. Уже вивезли із села близько 300 м хліба в ліс біля Білого озера. Останнім часом суди часто навідується місцева боївка.

№ 48. У с. Дольск багато поляків. Скільки точно — не відомо.

№ 71. У с. Гірки червоні мають свій опорний пункт, з якого роблять випадки на південь. Часто це село бомблять німецькі літаки. У Шлагані стоїть польський відділ ім. Костюшка.

№ 72. Дня 6.XII.43 р. у с. Угриничі прибули червоні, близько 70 людей. Говорять, що приїхали на зимівлю, розпитують, де націоналісти і яка в них сила. За настроєм видно, що бояться наших. Людям говорять, що їм вийшов наказ із «бульбовцями» не битися. Щодня дуже грабують селян. Люди їх бояться й не люблять, чекають наші відділи з нетерпінням. 9.XII прибули ще 140. Ходять слухи, що червоні думають перебраться на ліву сторону Стохода.

№ 85. 10.XII.43 р. червоні напали на с. Цир, ограбували селян і церкву. Коли верталися, на них зробив засідку наш відділ УПА. Убито 7 червоних, віднято 25 повозок награбованого майна, яке віддали людям, чому люди були дуже задоволені».

Читаєш — і волосся стає дибки! Розум не хоче вірити, що такі злочини над мирним населенням могли повсякденно творити радянські партизани, наші «визволителі», героїстично оспівані брехливою комуністичною пропагандою. Та все це, на жаль, було! Тому ми, українці, про них повинні знати із першоджерел: особливо в непростий час, коли на Сході вирує кровопролитна війна з нащадками радянських партизанів, а на Заході — марширують десятки тисяч нащадків колишніх польських загарбників, пред'являючи претензії на наші землі. Тож мусимо протистояти одвічним ворогам, щоб уберегти нашу омріяну віками Незалежність, Державу і Волю!

Закінчилася кровопролитна війна. Повернувся до спаленого Люб'язя його мешканці і на поелищі відродили своє поселення. Життя продовжується! Минулого року гарному польському селу виповнилося 640 літ від дату першої писемної згадки. ■

НОВИНИ / Волинь

Чоловіка знайшли, АЛЕ ВЖЕ МЕРТВОГО

Тіло 49-річного жителя села Баїв Луцького району Миколи Антонока виявили поблизу автодороги Луцьк—Дубно

Олег НЕНЬО

Чоловік, який 27 листопада поїхав до обласного центру і не повернувся, був оголошений в розшук. За цим фактом слідчі внесли дані до Єдиного реєстру досудових розслідувань за ч. 1 ст. 115 (умисне вбивство) Кримінального кодексу України й проводили заходи, спрямовані на встановлення місця перебування людини. Поліцейські з'ясували, що Микола Антонок кілька днів тому розпивав спиртні напої зі своїм знайомим, 27-річним жителем Луцького району. Згодом молодик, керуючи чужим автомобілем у стані алкогольного сп'яніння, переїхав товариша по чарці. Тіло загиблого він заховав поблизу автодороги Луцьк—Дубно, де його і виявили правоохоронці.

— За цим фактом розпочато кримінальне провадження за ч. 2 ст. 286 Кримінального кодексу України. Мова йде про порушення правил безпеки дорожнього руху, що спричинило смерть. Зловмисника затримали. Нині вирішується питання щодо оголошення йому підозри в інкримінованому злочині та обрання міри запобіжного заходу, — повідомив начальник головного управління Національної поліції у Волинській області Петро Шлига. Санкція статті передбачає до восьми років позбавлення волі. ■

ПОГЛУМИВСЯ НАД СТАРЕНЬКОЮ І «ЗАГРИМІВ» ЗА ГРАТИ

За принципової позиції прокурорів Маневицької місцевої прокуратури, які підтримали публічне обвинувачення у кримінальному провадженні про згвалтування 51-річним мешканцем села Замостя Маневицького району німеччиної жінки, злочинця засуджено до семи з половиною років позбавлення волі

Наталія МУРАХЕВИЧ

Сталось це рік тому. П'ять разів до того судимий, у тому числі і за згвалтування, нетверезий зловмисник зайшов у хату до безпомічної сусідки похилого віку і, застосувавши насильство, поглумився над нею. Попри те, що свою вину він не визнав, її було беззаперечно доведено зібраними у ході розслідування доказами.

Ківерцівський районний суд визнав зловмисника винним у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 152 Кримінального кодексу України, — наступні 7 років та 6 місяців свого життя злочинець перебуватиме за ґратами. ■

ДОПОМАГАВ БОЙОВИКАМ ЗНАХОДИТИ ЦІЛІ

На Рівненщині 46-річного жителя Донецької області звинувачують у сприянні діяльності терористичної організації

Валентин СТАВСЬКИЙ

Чоловік передавав у «ДНР» дані про місця дислокації, переміщення військовослужбовців і військової техніки Збройних сил України, які беруть участь у проведенні антитерористичної операції. У подальшому вказану інформацію бойовики використовували під час артилерійських обстрілів населених пунктів на Сході України.

Вироки суду обвинувачений чекатиме під вартою. За вчинення інкримінованого злочину йому загрожує максимальне покарання у вигляді позбавлення волі на строк до 15-ти років. ■

ІНОМАРКУ РОЗТРОЩИЛО... ДЕРЕВО НА УЗБІЧЧІ

Минулої середи на автодорозі поблизу Ужової Рожницького району «Фольксваген Гольф» на швидкості злетів із дороги

Олег ПЛАЗОВСЬКИЙ

За кермом легковика перебував 39-річний житель села Кременець цього ж району. Водій, ймовірно, не впорався з керуванням і врізався в дерево. Травми виявилися смертельними.

За фактом автопригоди слідчі розпочали кримінальне провадження за ч. 2 ст. 286 Кримінального кодексу України. ■

■ Секрет успіху

ОПТИМАЛЬНЕ РІШЕННЯ ДЛЯ КИСЛИХ ҐРУНТІВ

Це питання актуальне для аграріїв, а для волинських тим більше. Адже чимало наших земель мають рівень рН 5,5 і нижче. Вирішенням проблеми займається, зокрема, ТзОВ «Тетра-Агро» – вітчизняний виробник мінеральних добрив. Ми мали змогу поспілкуватися із співвласником компанії Сергієм Прокопенком, який розповів про її досягнення. Отож йому слово

Наше підприємство виготовляє комплексні мінеральні добрива з мікроелементами. «Тетра-Агро» – український виробник, спеціалізація якого – кислі ґрунти з низьким рівнем рН. Ми не претендуємо на якісь інші ніші – прагнемо вирішити саме цю проблему. Тобто створюємо добриво цілеспрямованої дії, яке працює там, де потрібно, щоб аграрій від його застосування отримав найбільший ефект, а відтак – і найбільшу економічну вигоду. Маємо оптимальне рішення для кислих ґрунтів. Відповідний проект розробили дев'ять років тому, після чого розпочали будівництво своїх потужностей. Упродовж останніх двох років наша продукція представлена на вітчизняному ринку, пробуємо торгувати, вносимо окремі коригування в унікальне для України виробництво.

Технологія виготовлення продукції такого цільового використання розроблена Інститутом гірничо-хімічної промисловості (м. Львів), ґрунтується на методи адгезії солей. Вона запатентована, науковці розробили проект, а ми збудували виробничі потужності. Поступово вдосконалювалися методом проб і помилок. Побачили, що є зацікавленість аграріїв нашою продукцією.

Компанія співпрацює з науково-дослідними установами. Зокрема, спільно із Львівським національним аграрним університетом проводили дослідження щодо впливу нашої продукції на вирощування сої, і їхні результати додали впевненості у перспективності виробничого напрямку діяльності підприємства.

Здобутки компанії відзначили міжнародні експерти.

« Створюємо добриво цілеспрямованої дії, яке працює там, де потрібно, щоб аграрій від його застосування отримав найбільший ефект, а відтак — і найбільшу економічну вигоду. »

ТзОВ «ТЕТРА-АГРО»
запустило нове виробництво комплексних мінеральних добрив в місті Червонограді Львівської області

НОВИНКА!
ТУКОСУМІШ В ОДНІЙ ГРАНУЛІ
«НІТРОАМОФΟΣКА-М» З МІКРОЕЛЕМЕНТАМИ
NPK 9:18:22 +S, Ca, Mg, Cu, Zn, Mn, Fe, Na

Адреса виробництва:
Львівська область,
м. Червоноград,
вул. Львівська, 71
e-mail: tetra-agro@ukr.net

(032) 494-79-89
(067) 313-77-17
(093) 134-94-06
(067) 555-10-09

www.tetra-agro.com.ua

Адже ми знаємо, що наше добриво є якісним продуктом із належною ефективністю дії. І щира зацікавленість споживачів дає наснагу продовжувати роботу і вести нові пошуки, – зазначив пан Сергій.

Ексклюзивним дистрибутором мінеральних добрив виробництва ТзОВ «Тетра-Агро» у Волинській області є компанія ТзОВ «Агроплантеко».

АДРЕСИ СКЛАДІВ-МАГАЗИНІВ:

- м. Луцьк, вул. Ранкова, 26-а; тел.: (0332) 76-90-91, 0661147846
- м. Луцьк, вул. Ковельська, 66; тел.: (0332) 77-43-17, 0953346448, 0679016885
- м. Ковель, б-р Лесі Українки, 31; тел.: (0335) 25-06-13, 0953370399, 0679016886
- смт Іваничі, вул. 8 Березня, 4; тел.: (0337) 22-17-73, 0953348125, 0679016894
- м. Горохів, вул. Луцька, 3; тел.: (0337) 92-22-79, 0953348124, 0679016878
- м. Нововолинськ, б-р Шевченка, 43; тел.: 0953346459, 0679016871. ■

РЕКЛАМА

ForRest ЖК ФОРРЕСТ
ЗДАНО ПЕРШУ ЧЕРГУ з газом, світлом і водою
ЗУСТРІНЬ НОВИЙ РІК У СВОЇЙ КВАРТИРІ, встигни придбати у другій черзі за ціною **8000 грн/кв. м**
066 66 06 303
098 66 06 303

ПРОДАЖ • ГАРАНТІЯ • СЕРВІС • ДОСТАВКА

- міні-трактори
- сільгосптехніка
- запчастини (магазин)
- доїльні апарати

www.minitрактор.укр
м. Луцьк, вул. Глушець, 55А
тел.: (0332) 24-20-04,
068-989-44-92, 066-150-89-10,
068-005-44-46 (магазин запчастин)

ГУРТІВНЯ АГРОТЕХНІКИ
НОВІ! МІНІ-ТРАКТОРИ
«Сінтай», «Джинма», «Фотон», «Донгфенг», ДТЗ (виробництва Японії, Китаю, Кореї)
ЕЛЕКТРО-, МОТОТЕХНІКА
МОТОБЛОКИ «Зірна», «Зубр», «Білорусь», «Моторсіч»

FORESTA надійність та практичність в роботі
ЗНИЖКА + ПОДАРУНОК
Бензопила FA-40S + настило 2Т (0,5 л)
1999 грн ~~2263~~ грн
2 РОКИ ГАРАНТІЇ

6000 МОТОГОДИН професійний моторесурс | ПОНАД 5 РОКІВ експлуатації | 30% ЕКОНОМІЇ палива | 4 ГОДИНИ безперервної роботи

м. ЛУЦЬК, вул. ЛЬВІВСЬКА, 148-Б, магазин «ПРИВАТБУД», тел: 066 211 48 48
вул. КАРБИШЕВА, 1, тел: 095 700 08 18, 050 678 80 34, 050 526 33 15

ЗАЛІЗОБЕТОННА огорожа | **МЕТАЛЕВІ огорожі • ворота**

Доставка розвантаження
Виготовлення встановлення
Видасться гарантія на виробі **10 років**

м. Луцьк, вул. Львівська, 77 Тел. (050) 904-09-38

Гарантія запасні частини, наявність обладнання, доставка.
Доступні ціни Великий вибір

12-80 К.С.
5-15 К.С.

КРЕДИТ БЕЗ ДОВІДКИ ПРО ДОХОДИ НА 2 РОКИ з можливістю відшкодування відсотків

м. Луцьк, вул. Мамсурова, 21 (в-н цукрового заводу), маршрутки №4 та 9а
Тел.: (0332) 769-732, (099) 252-10-66
www.agrotehnika.info

■ «Гарбуз із секретом»

І ВЖЕ СУМНІВІВ НЕМА — ЧАС ПРОВЕЛИ НЕДАРМА!

«Робота нашої сім'ї над вашим завданням із рубрики «Гарбуз із секретом» надихнула мене на написання таких віршованих рядків...» — цими словами розпочала свій лист у редакцію Надія Ткачик із волинського села Бірки Любешівського району. Читаємо разом!

Ох і рубрика ж нова!
Як не стать поетом?!
Ці захоплення слова
Про «Гарбуз з секретом».

Вже нове завдання є —
Батл думок, ідей кипить...
Кожен мовить щось своє,
І цей вихор не спинить.

Із завзяттям всі мізкуєм,
Мало тут лише бажання,
Всім роботи не бракує —
Вправно складене завдання.

І вже сумніву нема —
Час провели недарма!
Цієї пізньої пори
Вдячні за змістовні вечори!

«А «Запитання № 4» у нашому сімейному колі найшвидше відгадав син, Ткачик Роман, сказавши, що це...» Надіє Федорівно, відповідь справді правильна, але ми не будемо її розсекречувати до

наступного тижня, оскільки чекаємо на інші листи, які ще в дорозі до редакції.

Зате байдкувати нікому не дамо, а одразу запрошуємо вас до нового раунду конкурсу. Лише нагадаємо, що після 3 турів рахунок нашого дружнього протистояння «Читачі» — «Газетярі» — 2:1.

Запитання № 5:
Її ім'я вигукують, закликаючи сміливців іти вперед. Але не люблять впускати у свою браму. Бо якщо заповзе змією туди чи залетить стрілою, то це означатиме невдачу. Тому одразу відганяють її від себе до сусідів. І при цьому б'ють. Намагаються якомога сильніше. Бо як вона «ужалить», буде непереливки.

По українських селах для її биття ще й досі іноді

використовують одну з порід верби або ліщину. Кумедне видовище! Хоча світ любить дивитися, як її гамселять чувачки чи чувачки з кленами. Притому часто так захоплюються, що вже її не помічають і починають чубитися між собою. Вражаюче дійство!

Чуваки чи чувачки з кленами знають, що найкраща зброя для її побиття виготовляється все ж в Україні, тому її купують її у нас. І коли влучають тричі поспіль

« По українських селах для її биття ще й досі іноді використовують лозу. Кумедне видовище! »

у цю «птицю», у повітря злітають капелюхи.

Ми ж виготовляємо цю зброю,

продаємо, а самі так і не вміємо добре нею користуватися...

Що за зброю і за «птицю» ми заховали у гарбузі?

Слово-відповідь треба надіслати до 8 грудня тільки у вигляді sms-повідомлення на номери: 0501354776 і 0672829775 (наприклад: «Відро», «Три яблука»).

Увага: з одного номера можна надсилати лише одне sms! Цей номер і братиме участь у жеребкуванні у розіграві призових 200 гривень, якщо правильних відповідей буде більше двох.

А ще спеціальний приз — 150 гривень — отримає той, хто в листі на поштову адресу (43025, Луцьк, просп. Волі, 13) чи електронну tsikava.gazeta@gmail.com найяскравіше опише, як шукав чи шукали правильну відповідь.

До зустрічі!

За перипетіями цього конкурсу можна стежити також на сторінках «Цікавої газети на вихідні» і сайті volyn.com.ua.

До речі, у «ЦІКАВІЙ ГАЗЕТИ НА ВИХІДНІ» за п'ятницю, 1 ГРУДНЯ, ви можете прочитати:

- Жінка кричала щось незрозуміле і вила, як вовчиця...
- Коли йому оголосили смертну кару, присутні бурхливо аплодували;
- Як Герой України Софія Ротару розважала... Рамзана Кадирова;

Врятував від смерті 669 дітей і нікому про це не розповів;

«З мене часто сміялися, що зростом така висока — і я плакала. А Володя прийняв мене такою, як є...»

Неймовірні історії в рубриці «Так ніхто не кохав»;

Сторінка порад для чарівних жінок і ціла шпальта рецептів приготування страв у піст.

ПЕРЕДПЛАТА НА ГАЗЕТУ

«ВОЛИНЬ-НОВА» У 2018 РОЦІ

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС у Волинській області — 61136
ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС у Рівненській області — 61615

ВАРТІСТЬ ПЕРЕДПЛАТИ:

1 місяць — 27 грн 97 коп.

3 місяці — 83 грн 91 коп.

6 місяців — 167 грн 82 коп.

12 місяців — 335 грн 64 коп.

Передплатний індекс РІЧНОЇ ПЕРЕДПЛАТИ НА ВОЛИНІ — 86772, на РІВНЕНЩИНІ — 86771, вона є дешевшою — 320 грн 13 коп.

Також на наступний рік ви можете передплатити «Волинь-нову» у комплекті із «Цікавою газетою на вихідні», з якою маєте можливість ознайомитись у відділеннях зв'язку та у своїй листонощі. Передплатний індекс комплекту «Волинь-нова» плюс «Цікава газета на вихідні» для Волині — 60306, індекс для Рівненщини — 60313.

ВАРТІСТЬ ПЕРЕДПЛАТИ:

1 місяць — 36 грн 04 коп.

3 місяці — 108 грн 12 коп.

6 місяців — 216 грн 24 коп.

12 місяців — 432 грн 48 коп.

Увага, річна передплата комплекту «Волинь-нова» плюс «Цікава газета на вихідні» — значно дешевша і становить **400 грн 48 коп.** Його індекс для Волині — 60305, індекс для Рівненщини — 60314.

ЯК ВИПИСАТИ ТИЖНЕВИК

«ЦІКАВА ГАЗЕТА НА ВИХІДНІ»

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС для Волині — 60304, для Рівненщини — 60312

ВАРТІСТЬ ПЕРЕДПЛАТИ:

1 місяць — 11 грн

3 місяці — 33 грн

6 місяців — 66 грн

12 місяців — 132 грн

*Ціни наведені без врахування послуг ПАТ «Укрпошта».

РЕКЛАМА

ВОЛИНЬ-СТАЛЬ
volynstal.com.ua
volynstal@ukr.net

ВИГОТОВЛЕННЯ НА ЗАМОВЛЕННЯ ВІД 1 ГОДИНИ (за діловими днями)

МЕТАЛОЧЕРЕПИЦЯ
МЕТАЛОПРОФІЛЬ ТА КОМПЛЕКТУЮЧІ

- ЛИСТ ОЦИНКОВАНИЙ (плоский та гофрований)
- МІНВАТА
- ПІДРО- ТА ПАРОВОБ'ЄР
- ВОДОСТІЧНІ СИСТЕМИ

ВІКНА При купівлі покрівельних матеріалів **ЗНИЖКА до 35%** на металопластикові вікна

с. Боголюби, вул. Набережна, 20
(050)72 49 777, (097) 91 43 605

будь-які **ШИНИ** для Вашої машини, **ТРАКТОРІВ ТА С/Г ТЕХНІКИ**

GRAND ШИНА
АКУМУЛЯТОРИ

Луцьк, вул. Дубнівська, 22 б
Тел./факс (0332) 75-76-07. Тел. (0332) 75-76-02
моб.097 494 77 44 Юрій

• автошини • аксесуари • монтаж та балансування коліс • заправка шин газом

• сезонне зберігання шин • ремонт шин, дисків

VIANOR

МІНІ-ТРАКТОРИ
www.minitraktor.com.ua

- Гуртові ціни
- Безкоштовна доставка
- Гарантія

(067)98-917-98,
(050)55-256-43,
(050)21-399-31,
(096) 62-626-93

м. Луцьк, вул. Рівненська, 48

Гірко!

Фото із сайту Ковельської міської ради.

Фото молодят і їхніх гостей на згадку.

Поїхав на війну і знайшов... свою любов

Минулого четверга зала Ковельської міської ради стала місцем проведення церемонії одруження. Свої долі тут поєднали Ірина Толстяная з Маріуполя та ковельчанин Володимир Ващук. Молоді люди скористались послугою «Шлюб за добу»

Марина ЛУГОВА

На сайті Ковельської міськради розповідається, що вони познайомились на Сході України. Хлопець півроку тому підписав контракт і поїхав у зону АТО. Як сказав, майже одразу зустрів там свою Ірину. Це було кохання з першого погляду. А коли приїхав разом із нареченою до Ковеля у відпустку, вирішили поборатися. У рацсі довідалися, що це можна зробити швидко.

Донедавна шлюб за 24 години був доступний лише в Луцьку. А відтепер і ковельчани можуть одружитись за добу завдяки пілотному проекту. Перша церемонія відбулась у сесійному залі, а надалі це буде приміщення міського ЦНАПу або інше, яке оберуть молодята. Послуга є платною. Її

« Це було кохання з першого погляду. »

вартість – 1160 гривень. Але для наречених вона була безкоштовною, адже учасники АТО звільняються від цього фінансового збору.

Привітати молоде подружжя прийшла секретар міської ради Віра Федосюк. Вона побажала їм кохання, щастя, усіляких гараздів. До її зичень приєдналися і гості з Луцька – керівники управління юстиції. Були квіти, подарунки, фото на згадку.

Через тиждень Володя з Іриною знову поїдуть на Схід України. Він повертається на службу, вона – на роботу. Але, як запевнили, через два роки по завершенню контракту неодмінно приїдуть у Ковель і тут розбудовуватимуть свою сім'ю.

Мама Володі Інна Ващук сказала: «Бажаю, щоб Бог благословив їхній шлюб, любов, щоб вони кохали одне одного, розуміли та підтримували в усьому». ■

Творчий вечір до дня народження Григорія Сковороди

3 грудня о 15.00 у Волинському академічному обласному театрі ляльок відбудеться тематичний вечір «Щастя, а де ти живеш?» до 295-ї річниці від дня народження українського поета і філософа

У програмі заходу, який підготував обласний науково-методичний центр культури, — експозиція художніх робіт студентів Волинського державного коледжу культури і мистецтв імені І. Стравінського «Пізнай у собі людину», а також твори мандрівного філософа у виконанні заслуженої артистки України Галини Кажан, народного аматорського камерного хору «Дзвони» Горохівського РНД «Просвіта», дитячої театральної студії «ДогориДригом», вокального гурту «Аколада» Луцького РБК; ансамблю сопілкарів ВДККІМ імені І. Стравінського, лауреата всеукраїнських і міжнародних конкурсів Ірини Котлицької, переможця всеукраїнських конкурсів читців Євгенії Рафаловської та інших. Вхід вільний. ■

ВІТАЄМО!

Завтра день народження відзначатиме люба матуся та бабуся

Надія Адамівна ЛИХАЧ,

жителька Луцька.
Спасибі вам, мамо, за щире тепло,
За людяність вашу, за добро,
За те, що зростили, за хліб на столі.

Спасибі вам, мамо, уклін до землі.
Своїм теплом серця нам грійте,
Даруйте посмішку свою.
Хвилини щастя не забути!
Бажаєм більше у житті.
Матусю рідна, молимося за вас,
Ваша любов усіх оберігає.
Нам у житті лиш треба,
Щоб ви були здорові і живі.
З повагою та любов'ю діти, невістки, зяті, 15 внуків.

Сьогодні 80 років святкує дорога матуся, турботлива бабуся, жителька села Замличі Локачинського району

Олена Іванівна ЗЮЗЮН.

Бажаємо міцного здоров'я, довголіття, Божої ласки.

Бабусю рідну хочем привітати,
Ти справжня чарівниця з казки.
Багато радості і щастя побажати,
Не можем жити без твоєї ласки.
Нехай здоров'я міцне буде,
Нехай життя дарує оптимізм.
Хай настрої гарний теж прибуде,
На біль не скаржився щоб організм.
Тобі біжаєм довго жити,
Щоб усі невдачі забувались.
Онуків, правнуків всіх одружити
І щоб бажання всі збувались.
З любов'ю діти, внуки, вся родина.

70-річний ювілей святкує дорога матуся, лагідна бабуся, жителька села Горзвин Луцького району

Раїса Василівна ДОМАШИЧ.

Де взяти слова, щоб вдячність передати
За все добро, за ласку, за любов,
За світ, що нам подарували,
За тепло, що даруєте знов.
Усе було в житті — радість і біди,
Мед солодкий і гіркий полин...
Простіть, як ми робили щось погане,
Хай буде тепер більше гарних і щасливих днів.

Вітання з фотографією — 250 грн + 25, якщо ви бажаєте розмістити на нашому сайті www.volyn.com.ua в рубриці «Многая літа!», без фотографії — 200 + 20 (за сайт), від колективів та фірм — 350 грн + 35 (за сайт) з фотографією, 300 + 30 (за сайт) — без фотографії.

Ювілейний день народження святкуватиме завтра гарна жінка, жителька Луцька **Людмила Борисівна ВАСАГА.**

Бажаєм здоров'я і світлої долі,
Запалу, енергії, сили доволі,
Творчого вогнику, духу й наснаги,
Щедросі серця, людської поваги.

Хай ладиться скрізь — на роботі, в сім'ї,
Щоб радістю й миром повнилися дні.
На довгих стежинах життєвої ниви
Будь завжди кохана й щаслива.
З повагою родина Маковських.

29 листопада відсвяткували золоте весілля дорогі батьки, найкращі дідусь та бабуся, житель села Коршів Луцького району

Юрій Степанович та Ганна Олександрівна ЯНИЦЬКІ.

Минуло вже піввіку золоте. З того часу, як у вашому житті цвіла весна. Стільки прожито і пережито разом, вже скроні побілила сивина. А в двері стукає ласкава осінь: багата, щедра, справді золота. Як нагорода за любов і мудрість, за ваші в парі прожиті літа.

За те, що зберегли свою родину
На хвилях часу, в радості й біді,
За те, що долю порівно ділили
І стали гідним прикладом в житті.
Тож будьте нам здорові та щасливі,
Хай довгий шлях ваш довго ще цвіте.
А сьогодні хай лунає пісня
Про батьківське весілля

З повагою, шаную та любов'ю діти, внуки, правнуки.

Боже, Ти живеш над нами,
Тебе благаємо в цей час:
Пошли здоров'я нашій мамі
І збережи її для нас.

Прийми найкращі наші побажання, яскравих квітів незабутній цвіт. Нехай це щире привітання звучить ще добру сотню літ.

З повагою і любов'ю син, дочка з сім'ями, внучка.

СУДОВІ ОГолоШЕННЯ

У Луцький міськрайонний суд Волинської області за адресою: м. Луцьк, вул. Сенаторки Левчанівської, 1, каб. 11 на 14 год. 15 хв. 23 січня 2018 року у справі за позовом Михальчук Зінаїди Дмитрівни до Чечелюка Ігоря Ананійовича, третя особа без самостійних вимог на стороні позивача — служба у справах дітей Луцької райдержадміністрації, про позбавлення батьківських прав, стягнення аліментів викликається відповідач Чечелюк Ігор Ананійович.

Відповідач має право подати свої заперечення з приводу заявлених вимог, посилення на докази, якими вони обгрунтовуються, та повідомити про них суд.

У разі неявки відповідача справа буде розглядатися у його відсутності.

Нововолинський міський суд Волинської області викликає як відповідача Сидорука Бориса Івановича у цивільній справі за позовом Сидорука Івана Арте-

мовича до Сидорука Бориса Івановича про усунення перешкод у користуванні будинком шляхом визнання особи такою, що втратила право на користування житлом.

Судове засідання у справі відбудеться 7 грудня 2017 року о 14 годині у приміщенні Нововолинського міського суду за адресою: м. Нововолинськ, вул. Гагаріна, 14, каб. № 12.

У разі неявки в судове засідання відповідача справа може бути розглянута у його відсутності за наявними у справі доказами.

Крім того, суд роз'яснює відповідачу його обов'язок повідомити суд про причини неявки в судове засідання.

Нововолинський міський суд Волинської області викликає як відповідача Кулініча Степана Володимировича у справі за позовом Кулініча Олега Степановича, третя особа без самостійних ви-

мог на стороні позивача — Кулініч Володимир Степанович, до Кулініча Степана Володимировича про визнання особи такою, що втратила право на користування житловим приміщенням.

Попереднє судове засідання у справі відбудеться 13 грудня 2017 року о 9 год. 30 хв. у приміщенні Нововолинського міського суду за адресою: м. Нововолинськ, вул. Гагаріна, 14, каб. № 19.

Судове засідання у справі відбудеться 26 грудня 2017 року о 9 год. 15 хв. у приміщенні Нововолинського міського суду за адресою: м. Нововолинськ, вул. Гагаріна, 14, каб. № 19.

Відповідач має право подати свої заперечення проти позову, посилення на докази, якими вони обгрунтовуються, та повідомити про них суд.

У разі неявки в судове засідання відповідача справа може бути розглянута у його відсутності за наявними у справі доказами.

Крім того, суд роз'яснює відповідачу його обов'язок повідомити суд про причини неявки в судове засідання.

Волинь-нова
www.volyn.com.ua
Головний редактор Олександр ЗГОРАНЕЦЬ
Заснована 27 вересня 1939 року. Газета виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер, суботу. **Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі газети «Волинь-нова»** засновник: товариство з обмеженою відповідальністю «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»
НАША АДРЕСА: 43025, Луцьк, просп. Воли, 13
E-mail: volyn.nova@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com

Приймальня 72-38-94

Заступники головного редактора	
Уліцький Василь Михайлович	72-39-89
Світківська Галина Йосипівна	72-20-07
Рузак Петро Макарович	72-38-94
Римар Микола Анатолійович	72-38-94
Научук Сергій Васильович	72-51-02
Відповідальний секретар	
Трофимчук Тамара Сергіївна	72-51-02
Заступники відповідального секретаря	
Харчук Олена Андріївна	72-06-66
Банада Олеся Андріївна	72-06-66
Головний художній редактор	
Міщук Олександр Ярославович	72-06-66
Головний бухгалтер	
Вдовиченко Тамара Федорівна	72-71-07

ВІДДІЛ РЕДАКЦІЇ

Місцевого самоврядування і сільського життя	
Гарбарчук Костянтин Володимирович	72-51-02
Інформації	
Козюпа Мирослава Павлівна	72-61-21
Соціального захисту	
Сомова Євгенія Володимирівна	72-38-94
Економіки	
Лісова Алла Степанівна	(244) 3-11-78
Освіти і культури	
Занюк Лариса Віталіївна	72-38-94

Реклами і маркетингу	
Борох Сергій Іванович	77-07-70
Листів і зв'язків із читачами	
Снічук Христина Миколаївна	72-38-94
Приватних оголошень	
Тимошук Руслана Борисівна	72-39-32
Спеціальний кореспондент	
Власюк Людмила Миколаївна	72-38-94
Фотокореспонденти	
Філюк Олександр Миколайович	72-06-66
Дурманенко Олександр Олександрович	72-06-66

ТзОВ «Газета «Волинь»
п/р 26008055520122
КБ «ПриватБанк», МФО 303440
ЄДРПОУ 02471695
Друк офсетний.
Обсяг 3 друк. аркуші
ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ:
Волинь — 61136,
Рівненщина — 61615
Регістраційний номер
КВ 22901-1-12801 ПР-15.09.2017 р.
Виддруковано: ТОВ «Поділля-Тер»
м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.:
(0352) 52-27-37. <http://a-print.com.ua>
тираж 48200.
зам. № 912.

Нерухомість

● Продається цегляний будинок (71,4 кв. м) з усіма надвірними спорудами. Будинок та літня кухня газифіковані, на підвір'ї є вода, земельна ділянка 0,35 га. Ціна 130 000 грн (с. Марковичі Локачинського району). Тел.: 096 90 42 607, 066 68 36 788.

● Недорого продається дерев'яний будинок (2 кімнати, кухня, комора, веранда) у с. Мирне Горохівського району. Проведений газ, світло, є сарай, літня кухня, погріб, криниця. Зручний доїзд, 35 км від Луцька. Тел. 095 90 84 640.

● Продається 3-кімнатна квартира у центрі м. Любомль (2-й поверх, цегляний будинок). Є гараж, сарай. Тел. 050 97 42 669.

● Продається приватизований дерев'яний будинок (с. Домашів Ківерцівського району). Є земельна ділянка 0,3 га. Тел.: 068 01 73 627, 096 51 58 665.

● Продається житловий будинок (92,6 кв. м, 5 кімнат) у м. Берестечко Горохівського району. Є газ, вода, літня кухня, дачний будинок, 2 хліви, 2 льохи, земельна ділянка (0,15 га). Ціна договірна. Тел. 097 43 03 725.

● Продається у Нововолинську новий цегляний будинок (147 кв. м). Біля будинку 2 гаражі, приватизована земельна ділянка (0,010 га). Тел. 067 92 85 669.

● Продається у м. Берестечко Горохівського району цегляний будинок (3 кімнати, кухня, опалення газове та пічне, металопластикові вікна). Є хлів, криниця, льох, 10 соток городу. Тел.: 068 51 41 400, 066 42 73 588.

● Продається у с. Богушівка Луцького району земельна ділянка (0,21 га) під забудову. Вода, газ, електролінія, ліс, ставок — поруч. Тел.: 095 89 60 740, 097 25 60 531.

● Продається земельна ділянка (8 соток) у с. Маяки (Княгининок) Луцького району. Ціна договірна. Тел. 095 12 58 516.

● Продається земельна ділянка (25 соток) під забудову у с. Іванчиці Рожищенського району. Ціна 75 000 грн. Тел. 099 70 67 592.

● Продається земельна ділянка (7 соток) під забудову (с. Кримне Старовиживського району, до о. Пісочне — 100 м). Є електролінія. Ціна 32 000 грн (за сотку). Тел. 098 33 08 691.

● Продаються дві приватизовані земельні ділянки (15 та 25 соток) у с. Милуші Луцького району. Тел.: 098 09 06 890, 066 41 44 780.

Авторинок

● Куплю стартер до автомобіля ЗІЛ (на 12 або 24 В). Тел. 096 40 13 120.

● Продається комплект запчастин до автомобіля УАЗ-469. Тел. 096 24 22 020.

● Продається автомобіль «Таврія», 2006 р. в., у доброму стані. Ціна 27 000 грн. Тел. 066 14 75 663.

● Продається автомобіль «Таврія», 1995 р. в. Ціна 11 000 грн. Тел. 066 30 90 833.

● Куплю автомобіль у будь-якому стані (на українській реєстрації, нерозмитнений, можливо після ДТП, кредитний, розкомплектований, проблемний). Тел.: 099 73 74 388, 098 91 93 799.

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

ТЕЛ. 72-39-32 E-mail: volyn10@i.ua

Повідомляємо читачам, що ціна приватного оголошення у газеті «Волинь-нова» — **25 гривень за одне найменування + 5 гривень, якщо ви бажаєте розмістити на нашому сайті www.volyn.com.ua в рубриці «Господарські секрети».** Вартість оголошень про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить **70 гривень за один раз публікації + 15 грн (за сайт).** Вартість оголошення про послуги — **70 гривень + 15 (за сайт).** Оголошення, які виділені рамкою + **25 грн (за сайт + 25).** Вартість оголошення про згубу — **25 грн + 5 (за сайт).** Оплата у відділеннях ПриватБанку. Розрахунковий рахунок є у кожному номері газети.

Сільськогосподарська техніка

● Куплю лійку (розкидач) для міндобрива. Тел. 096 40 13 120.

● Продам тракторний причіп (на кругу і на тягах). Тел. 067 14 21 204.

● Продається комплект запчастин до трактора МТЗ. Тел. 096 24 22 020.

● Продається розкидач (лійка) мінеральних добрив (на гідродвигун, вітчизняне виробництво). Недорого. Тел.: 066 08 00 324, 096 35 87 200.

● Продається шестирядна бурякова сівалка точного висіву «ГАМА» (польського виробництва). Можлива доставка. Тел.: 096 96 95 596, 050 84 29 221.

● Продам картоплесаджалку (4-рядну), сівалку бурякову (12-рядну), обприскувач (800 л), культиватор (з тяжкими та легкими бородами). Тел. 066 92 64 084.

● Продаються картоплезбиральний комбайн «Хассіа» та картоплесаджалка «Ліда». Тел. 068 62 50 741.

● Продається різна с/г техніка: картоплесаджалки, картоплекопачки, картоплекомбайни, плуги, культиватори, дискові борони, ґрунтофрези, косарки, сінограбарки, обприскувачі, розкидачі міндобрив, сівалки, прес-підбирачі, зернозбиральні комбайни, трактор Т-25. Тел.: 067 93 46 442, 095 15 53 666.

● Недорого продається трактор Т-40 (з плугом), 1990 р. в., у дуже доброму стані. Тел. 096 80 48 733.

● Терміново продається трактор Т-25, 1995 р. в., у дуже доброму стані. Ціна 65 000 грн. Тел. 096 72 22 134.

● Продається трактор Т-25 у доброму стані (привезений з Польщі). Тел.: 050 28 69 222, 097 14 20 540.

● Продається недорогий трактор Т-25 (привезений з Польщі). Тел.: 066 34 56 267, 098 64 06 233.

● Продається трактор Т-40 АМ у дуже доброму стані. Тел.: 098 64 06 233, 066 34 56 267.

● Продається трактор Т-25 (привезений з Польщі) у доброму стані. Недорого. Тел.: 096 42 90 426, 067 79 08 629.

● Продається трактор Т-25 у доброму робочому стані (є вибір). Доставлю по області безкоштовно. Тел.: 066 47 09 124, 097 12 77 234.

● Продам міні-трактори (японського виробництва): «Кубота», «Янмар», «Ісеки», «Хіномото», «Мітсубісі» (від 17 до 80 к/сил). Повний пакет документів, без використання в Україні (фреза у подарунок). Можлива доставка. Тел.: 097 76 27 586, 050 56 17 800, 096 74 51 932.

● Продається різна с/г техніка: дискові борони, плуги, прес-підбирачі, обприскувачі, культиватори, картоплесаджалки,

картоплекопачки, сівалки, сінограбарки, розкидачі міндобрив, косарки роторні, ґрунтофрези, млини, а також запчастини та комплектуючі. Тел.: 067 47 87 264, 095 00 50 455, 095 81 59 912, 096 34 46 777.

● Продаються: трактори Т-25, МТЗ, зернозбиральні комбайни, дискові борони, роторні косарки, обприскувачі, саджалки, сівалки, плуги та плуги оборотні, культиватор для міжрядного та суцільного обробітку, картоплекомбайни, фронтальний навантажувач до МТЗ, телескопічні навантажувачі, ґноерозкидачі, шпагат «Юта», ґрунтофрези, зерношнеки, прес-підбирачі, шини до тракторів, твердопаливні котли «DEFRO». Тел.: 097 23 95 170, 066 72 14 192.

Різне

● Продам: культиватор кінний (запасні лапи), циркулярку, шарівку ручну, сівалку ручну; 2 кролячі клітки, 2 велосипеди, бочку пластмасову (50 л), бруківку (80 кв. м), двері (дерев'яні та шпонові), 2 килими, гойдалку на підшипниках. Тел.: 066 64 18 982, 098 77 77 047.

● Продається 5-річний вазон алое. Ціна за домовленістю (м. Луцьк). Тел. 099 31 84 204.

● Продам: шифер (б/в), картоплю, буряк, сіно в тюках. Тел. 066 26 20 423.

● Продам: торфобрикети, дрова, пісок, щебінь різних фракцій (насіпом, у мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 33 74 034, 096 99 43 100.

● Продам: торфобрикети, камінь бут, дрова, пісок, щебінь різних фракцій (насіпом та в мішках), цеглу білу та червону (нову та б/в), чорнозем, землю на вимостку, гній, цемент, блоки. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 097 34 43 386, 099 61 14 575.

● Продам: оцинкований металопрофіль (товщина 0,35 — 90 грн/кв. м), кольоровий металопрофіль (глянець, товщина 0,35 — 95 грн/кв. м), металочерепицю (глянець, товщина 0,45 — 120 грн/кв. м). Тел.: 050 90 10 508, 099 19 79 367.

● Продам: жом, торфобрикети, цеглу вогнетривку (нову та б/в), шифер (б/в), пісок, щебінь, відсів, керамзит, цемент, вапняк (на вимостку дороги), глину, землю (на вимостку), гній коров'ячий. Вивезу сміття. Доставка автомобілем ЗІЛ (самоскид). Послуги міні-навантажувачем «Бобкат». Тел.: 096 80 00 567, 050 72 27 271.

● Продам: жом, дрова рубані (твердої породи), торфобрикети, цеглу білу та червону (нову та б/в), пісок, щебінь, відсів, шифер (б/в), глину, чорнозем. Доставка.

Послуги навантажувачем «Бобкат» та автомобілем ЗІЛ. Тел.: 050 73 95 444, 067 45 02 527.

● Продам: жом, дрова, пісок, відсів, щебінь (різних фракцій), камінь формак, блоки будівельні, цеглу. Доставлю пило-матеріали (вантажопідйомністю до 10 тонн). Тел. 050 37 81 998.

● Продам піноблоки (20x30x60, 12x30x60) та шлакоблоки. Можлива доставка. Тел.: 099 44 51 353, 067 72 82 946.

● Продам: сирий жом, пісок, щебінь, цеглу, відсів. Тел.: 095 53 55 663, 097 75 16 430.

● Продається спокійна робоча кобила (10 років) у Горохівському районі. Тел.: 096 42 94 506, 068 64 66 565.

● Продається кінь. Тел.: 067 60 68 102, 098 21 81 001.

● Куплю дійну корову. Тел. 096 40 13 120.

● У Любешівському районі продається кобила (2 роки 7 міс.). Недорого. Тел.: 098 64 00 385, 066 50 35 967.

● Продається робоча кобила (6 років) у Ківерцівському районі. Тел. 096 19 82 161.

● Продається тільна телиця (Турійський район). Тел. 098 27 20 397.

● Продається спокійна робоча кобила (11 років). Тел. 098 27 20 397.

● Продається добра тільна телиця (Ківерцівський район). Тел.: 066 69 24 073, 098 12 31 624, 099 16 72 676.

● Продається лошиця (2 роки 6 міс.) у Локачинському районі. Тел. 098 79 25 953.

● Продається молода спокійна кобила (2 роки 6 міс.). Ціна 12 000 грн. Тел. 096 69 69 570.

● Терміново продається молода робоча кобила (3 роки 6 міс.). Ціна договірна. Тел. 068 83 69 779.

● Куплю ВРХ (корів, биків), коней, лошат (дорізи). Тел.: 050 18 64 979, 097 07 72 211.

● Куплю коней, ВРХ. Тел. 098 25 75 859.

● Куплю: телят, лошат, ВРХ, коней. Тел. 068 91 57 460.

● Куплю: ВРХ, коней, биків, дорізи. Дорого. Тел.: 098 58 76 653, 050 19 32 639.

● Куплю: пшеницю 2, 3, 6-го класу, ячмінь, тритикале, жито, гречку, ріпак, сою, горох, кукурудзу, овес, цукор, полівинки або відходи ріпаку, пшениці, ячменю, сої, кукурудзи (наявні аналізи карти. Від 40 тонн). Тел. 098 06 96 276.

Послуги

● Виготовляю та продаю металеві штахети (штахетник) з кольорової бляхи (24 кольори), односторонній та двосторонній глянець, матові (під золотий дуб, горіх, цеглу, камінь), ширина 8, 10, 11,5 та 13 см. Тел.: 050 64 46 840, 067 49 33 889.

Вважати недійсними

● Загублені диплом (серія ВС, № 34634266) та додаток до диплома, видані Волинським національним університетом імені Лесі Українки на ім'я Климчук Оксана Вікторівна, вважати недійсними.

● Загублене свідоцтво на право власності на житло, видане згідно з розпорядженням від 30.07.2007 р. № 775-р відділом реєстру житлового фонду департаменту житлово-комунального господарства Луцької міської ради на ім'я Мартинчук Владислав Юрійович, вважати недійсним.

РЕКЛАМА

ВОЛИНСЬКИЙ ІНСТИТУТ ім. В'ЯЧЕСЛАВА ЛІПІНСЬКОГО
МІЖРЕГІОНАЛЬНОЇ АКАДЕМІЇ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

оголошує набір на навчання на 1-й, 2-й, 3-й та 5-й курс за спеціальностями:

- менеджмент: економіка та управління бізнесом
- менеджмент туризму та готельного бізнесу
- медичній та фармацевтичній бізнес
- економіка та управління персоналом
- Фінанси, банківська справа та страхування
- облік і оподаткування
- маркетинг
- право: комерційне та трудове право, митне та господарське право
- правоохоронна діяльність
- психологія
- соціальна робота

Друга вища освіта магістратура 1 р. 6 м.!

Можливість вступу без ЗНО!!!

Для випускників технікумів та училищ — вступ на III курс

Адреса: м. Луцьк, вул. Коперника, 8; сайт: www.maup.com.ua
тел.: 77-05-98, 066-69-15-733, 067-684-07-15

ПАМ'ЯТНИКИ
з мармурової крихти та натурального каменю.
Виготовлення та встановлення.
(0332) 70-85-72, (050) 197-68-69.

ШЛАКОБЛОКИ (відсівоблокі)
40 x 20 x 20 від 8,50 грн
40 x 10 x 20 від 6,50 грн
(0332) 70-85-72, (050) 512-72-05

ШУКАЮ РОБОТУ ВОДІЯ (КАТЕГОРІЇ В) НА БУС.
Досвід роботи в Західній Україні. Стаж від 10 років.
ТЕЛ. 0504381288.

Котли ТВЕРДОПАЛИВНІ

ВСЕ ДЛЯ ОПАЛЕННЯ ТА ВОДОПОСТАЧАННЯ
м. Луцьк, вул. Шевченка, 22
Тел. 050-888-47-16, 098-888-47-55

Анекдоти

Два одесити розглядають статую Свободи.
— Що не кажи, а це пам'ятник тьоті Соні. Тільки вона могла вийти зустрічати гостей із примусом в одній

руці й квитанціями за квартиру — в іншій. Та ще в нічній сорочці й у бігуді.

:) :)
Дружина претензійним тоном — чоловіку:
— Чому всі твої друзі заробляють більше за тебе?
— Треба вміти друзів вибирати. ■

ЛЮБИТЬ! НЕ ЛЮБИТЬ

■ Лист читачки

П'ять незабутніх вечорів

Це було багато років тому. Я навчалася у Львові — в технікумі харчової промисловості. На четвертому курсі нас направили на практику. Так я потрапила на хлібозавод міста Володимира-Волинського

Оскільки робота була в три зміни, то знайшла квартиру поблизу заводу. По сусідству жили дівчата, з якими ми подружилися. Нові знайомі покликали мене за компанію на танці. Щоб було зрозуміло, якою я тоді була, треба зробити маленький відступ. Моя мама вийшла заміж вдруге, у мене був вітчим, росли молодші брат і сестра, яких мені доводилося доглядати. Тож я по суті ніде не бувала, була несміливою. І ось мене запросив на танець Вова, як назвався хлопець. Він того вечора провів мене додому. Таких вечорів було п'ять впродовж п'яти тижнів. Я відчувала, що подобаюсь йому. У нас була взаємна симпатія.

Вова про себе нічого не розповідав, тож я так і не дізналася, де він працював чи вчився. І сталося так, що розлучилися ми після тих пам'ятних п'яти вечорів, не обмінявшись адресами (тоді ж мобілок, які зараз виручають, не було). А оскільки я якось раптово поїхала до Львова, бо практика закінчилась, то ми більше і не побачилися.

Згодом було навчання в технікумі, домашні клопоти і десь в душі — надія на те, що Вова приїде до мене (він же знав, де я навчаюсь), але...

Доля склалася так, що після технікуму потрапила до Луцька. Мала сім'ю. Та ось уже багато літ — самотня, оскільки з чоловіком розлучилася. А пишу в редакцію лист, бо дуже хотілося б побачитись з колишньою своєю симпатією чи хоча б почути голос по телефону цього чоловіка, дізнатися про його подальше життя. Я розумію,

«Пишу в редакцію лист, бо дуже хотілося б побачитись з колишньою своєю симпатією.»

що минуло багато літ, що у нього, як і в мене, була (є) сім'я. Як кажуть, ні на що не претендую — просто є велике бажання хоч на мить повернутися в свою юність. Може, ці рядки прочитає він чи хтось із його друзів, які знали про наші зустрічі, і зателефонує мені за номером 0667352964.

Валентина.
м. Луцьк. ■

■ Ніхто, крім тебе

Сергій, Сашко та Олег із донечками на батьківському обійсті.

«Найбільше наше багатство і втіха — сини, даровані Богом»

Майже в один голос сказали Петро Іванович і Надія Михайлівна Шимчуки із села Сереховичі Старовижівського району, коли мова зайшла про здобуток їхнього подружнього життя. І тут же додали: «Іх у нас четверо. Але маємо вже і трьох доньок, якими стали невістки, наймолодший Юрій поки що не жонатий. А ще — шість внучок»

Катерина ЗУБЧУК

«МИ ПОЗНАЙОМИЛИСЯ У ПЕРШИЙ ДЕНЬ 1979 РОКУ. І ОСЬ ДО СЬОГОДНІ РАЗОМ»

Кажуть, що зародження любові не обходиться без «хімії», яка у мозку двох людей. Без флюїдів, завдяки яким і з'являється той зв'язок, що розбурхує почуття. Про цю модну сьогодні теорію вони, звичайно, не думали, коли вперше зустрілися.

— Просто побачив свою майбутню дружину — таку гарну — і закохався з першого погляду, — каже Петро Іванович. — Було це 1 січня 1979 року. На танцях у сільському клубі. Провів я Надю того ж вечора додому. І вона з першого разу запросила до хати, де квартирувала (це я — сереховичівський, а моя дружина родом із села Соколище).

Почувши цей спогад чоловіка, Надія Михайлівна не втримується:

— Може, до таких подробиць не треба вдаватися?..

Петро Іванович не погоджується:

— А чому ж не треба? З таких подробиць і складається наше життя, то для чого їх викреслювати? Скажу, що того вечора я вагався — йти чи не йти до хати? У селі не прийнято «світитися», що ось так з першого разу ти уже запрошений в гості. Але зайшов. З того часу і торував стежку до своєї дівчини, яка невдовзі стала моєю дружиною.

Були побачення, освідчення, при згадці про які чоловік каже:

— Це не був якийсь відрепетування ритуал — коли є почуття, то все само собою романтично складається.

Став я на коліно як галантний кавалер та й сказав, що люблю.

Пригадується ще й такий випадок:

— Прийшов я одного разу до Наді — бачу, що стіл накритий. А це було 1 березня — день мого народження. Думаю: «Звідки ж вона знає про це?» Зі слів хазяйки стало ясно. «Заходь, Петре, заходь, — сказала вона, — у нашої Наді сьогодні день народження». Так я дізнався, що на світ ми з'явилися в один день. За одними пирогами, як мовиться, відзначаємо

навчалось багато, дружив з ними і я. Але все так складалось, щоб вдома знайшов свою долю. До речі, якщо вже про долю говорити, то по-іншому хотів побудувати її. Ще відразу після школи планував вступати у військово училище. Але батько сказав: «Ти підеш перш послужиш в армії — як сподобається, тоді уже й остаточне рішення приймеш». І ось я вже відслужив — у Німеччину, у місті Рангсдорф (Земля Бранденбург) потрапив. Служба мені сподобалась — був не

«Це не був якийсь відрепетування ритуал — коли є почуття, то все само собою романтично складається. Став я на коліно як галантний кавалер та й сказав, що люблю.»

два свята. Економні чи скупі, бачте які (чоловік сміється. — Авт.) — два рази не розкошлюємось.

«ТО НА НЕБЕСАХ ВИРІШУЄТЬСЯ, З КИМ ЛЮДИНА МАЄ ПОВ'ЯЗАТИ ДОЛЮ»

Петро Іванович наголошує, що життя його трох поводило по різних світах, але він таки вернувся у рідне село. Після школи була строкова служба, потім — навчання у сільськогосподарському інституті у Дублянах. Диплом одержав майже у 26 років.

Серед студенток були потенційні претендентки на руку і серце. Коли про це зайшла мова, чоловік сказав:

— Чом же ні?.. Дівчат в інституті

на поганому рахунку. Тож і від мрії своєї не відмовлявся. Вже й вибрав для вступу Курганське вище військово училище льотчиків. Але, незважаючи на це, думка мого тата не помялася. Він і далі наполягав на тому, що я повинен бути ближче до дому. Справа у тому, що батьки мої старшими людьми вже були. Я ж наймолодший у сім'ї. А так ведеться, що найменшому — і жити з ними. Оскільки характер мав м'який, то і не перече — послухався.

Не у військово училище пішов, а в інститут. З дипломом агронома повернувся на роботу у рідне село.

Закінчення на с. 11

■ Куточок поезії

Я кличу її, я шукаю...

Марія ТАРАСИЧ

У горах високих,
В просторих степах,
В задумі поліського

краю,

У селах маленьких,
Великих містах —
Я скрізь тебе, мила,

шукаю.

Шукай — не шукай,
Обійди всі світи —
Я вічна для тебе

загадка,

Я пісні кохання
Бентежний мотив,
Я — мрія,
я — пам'ять,

я — згадка.

Питаю у ночі,

Питаю у дня,

Я зорі і вітер благаю:

— Скажіть, де кохана,

Єдина моя,

Я кличу її, я шукаю.

Питай-не питай,
Всі сліди замело —
Я вічна для тебе

загадка,

Я в морі безмежному

Чайки крило,

Я — мрія,

я — пам'ять,

я — згадка.

с.м.т Іваничі. ■

«Закохатися неважко, важко в цьому зінтаситися».

Французький поет
Альфред де МЮССЕ.

«Існують дуже вдалі шлюби, але не буває шлюбу, в якому подружжя безконечно насолоджується б і вічно розкошувало».

Французький письменник
Франсуа де ЛАРОШФУКО.

«Не дозволяй собі зненавидіти мужчину настільки, щоб повернути йому перстень з діамантом».

Американська актриса
Сарі ГАБОР.

Ведуча рубрики
Катерина
ЗУБЧУК,
заслужений
журналіст України

Фото Олександра ДУРМАНЕНКА.

«Через 2 роки відзначимо вже і рубіновий шлюб».

Закінчення. Початок на с. 10

Чи шкодує чоловік, що ось так, наперекір усім мріям, які плекав з юності, склалося його життя? З приводу цього чуо:

— Шкодує... За армією. Мені подобався ритм (чи режим) військового життя з його дисципліною.

А ось відносно того, що, ставши офіцером, міг розминутись зі своєю Надією, Петро Іванович, не задумуєшся, запевняє:

— Все одно ми б зустрілися. То на небесах вирішується, з ким людиною має пов'язати свою долю.

Після усього почутого уже зрозуміло, чому сереховичівський хлопець одружувався майже у 27 років — як для 1970-х, то це вже кавалер бувалий. Його ж обранця мала лише 20 літ. Після Ковельського медучилища приїхала дівчина у Сереховичівську дільничну лікарню. До зустрічі з Петром кавалерів мала — «як же без них, це ж юність». Тож тут, у рідному селі, в Петра і суперник був. Хоч сьогодні жінка каже:

— Я б і суперником його не назвала — це було шкільне захоплення, дитячі почуття. А Петра тоді не знала і не могла знати, бо вісім класів закінчувала в Соколицях, а вже потім в Сереховичівську школу ходила. Я була старшокласницею, а Петро в інституті вчився. Як почала працювати патронажною медсестрою у дільничній лікарні, то роботи вистачало, бо ж у Сереховичах тоді 28 малих дітей було. У вихідні зазвичай додому їздила. Тож так складалась обставина, що до 1 січня 1979 року і в клубі місцевому не бувала. А як тільки пішла на танці, то й Петра зустріла.

**«ОДРУЖЕННЯ
ЗАПАМ'ЯТАЛОСЯ ПІСНЯМИ,
ЯКІ ДО СЛІЗ РОЗЧУЛЮВАЛИ»**

І вже влітку вони удвох поїхали у Соколище.

— Мама якраз у лікарні була, — розповідає молодиця, — батько один нас зустрічав. Поки я поралася по хазяйству, Петро з ним поспілкувався. І, як дізналась згодом, сказав, що ми будемо одружуватися. Батько до цієї звістки був готовий, бо вже чув про цього мого сереховичівського хлопця.

Петро Іванович теж пригадує те літо, але вже інші моменти:

— Коли я приїхав після інституту у своє село працювати, то мене обрали секретарем парторганізації (у партію я вступив ще в армії). Вибралися ми з членами бюро якогось дня на природу. Питає мене хтось із присутніх на пікнічку: «А коли ти будеш женитися?» — «У середу», — кажу. «Яку?» — «Точно не скажу в яку, але то буде середа»... Настає середа. Я телефоную Наді: «Ти готова йти?» — «Куди?» — «В сільську раду». Вона все зрозуміла з півслова і говорить: «Почекай, я хоч піду

переодягнуся». І так ми справді у середу подали заяву на реєстрацію шлюбу. То був жовтень, бо ще ж місяць заява мала «повисіти» — випробувальний термін передбачався. А 17 і 18 листопада було наше весілля.

Про цю подію розповідає Надія Михайлівна:

— Весілля справляли у нас, у Соколиці. А на другий день, під вечір, ми поїхали у Сереховичі. У Петра мама була дуже хвора. Але вона, як за традицією має бути, знімала з мене фату. На все життя запам'яталося, що листопад був дуже теплий того року. А ще не йдуть із пам'яті весільні пісні, яких звучало дуже багато, — сільські жінки співухи добрі. І такі вони були хвилюючі, що до сліз розчулювали.

**«Надія Михайлівна
говорила про те, що
сім'я тримається на
розумінні одне одно-
го, на терпеливості,
умінні поступатися.
І, звичайно, повага,
доброта бережуть
стосунки чоловіка
і жінки.»**

Мої дідуся і бабуся весь час плакали (мамі було не до сліз — вона за столами стежила, щоб миски повні були) і я з ними. Зараз кажу з приводу того плачу: «Мабуть, мені не хотілося розлучатися з раєм». Так склалося, що жила я в дідуся і бабуся. Батьки мої побудували собі хату, як мені було чотири чи п'ять років. Я не захотіла йти з ними — так і залишилася з дідусем і бабусяю, аж поки заміж не пішла. І зараз мені дуже хочеться повернутися хоч на мить в ту оселю. Раніше, як тільки приїду у Соколище, заїду в хату, ляжу на своє ліжко і думаю: «Як добре відпочивати там, де пройшло твоє дитинство». Я росла в любові, тож і спигав такий теплий.

**«А НА СРІБНЕ ВЕСІЛЛЯ
МИ ПОВІНЧАЛИСЯ»**

Говорили з подружжям про те, що багато молоді свого часу покинуло малу батьківщину. А ось вони залишилися — завдяки таким, мовляв, село Сереховичі не втрачало ніколи статусу перспективного.

— Ми теж виїжджали звідси, — каже Петро Іванович. — У Соколицях Турійського району жили, у радгоспі «Радянська Україна» я працював, у Старій Вижівці інспектором райкому партії був. Але з часом все повернулося, як мовиться, на круги свої. Життя склалося так, що батько після смерті мами залишився сам. Приїжджав, бачив, як він живе в самотності,

і вернувся назад. Це вже троє синів у нас було — Сергій, Сашко й Олег. Усі дуже рвалися у райцентр, а я спокійно до цього ставився, то ж і не розчарувався, що такі судилося бути сільським. І вже як ми переїхали у Сереховичі, то остаточно вирішили, що звідси нікуди уже не рушимо.

Тоді, як пригадує Петро Іванович, і побудувалися. Поряд із маленькою батьківською хатинкою, яку колись перетягли сюди з хутора і якій наступного року минуло 100 літ, побудували новий будинок. Уже в цьому селі всі їхні сини середню школу закінчували, а потім в інститути вступали, в аспірантуру. Сергій та Олександр кандидатські дисертації захистили. Вони і найменший Юрій живуть в обласному центрі, працюють в Луцькому національному технічному університеті, Олег — у Ковелі.

— Коли сини були вже дорослі, — каже Надія Михайлівна, — ми з Петром вирішили повінчатися. Разом із дітьми поїхали в Онурівську церкву при Мильцівському чоловічому монастирі. Отець Філіп благословив наш шлюб. Чому у Мильцях вінчалися? А так ведеться, що таїнство це треба брати у церкви нареченої. Я якраз у цей храм ходила, коли в Соколицях жила. У день 25-річчя шлюбу, того самого числа — 17 листопада — священик пов'язав нам руки.

Про те, чому захотіли взяти церковний шлюб, подружжя каже, що чверть століття — то солідний стаж сімейного життя. Почуття пройшли всі випробування, і те, що бути їм до кінця днів своїх у парі, — вже не піддається ніяким сумнівам. Під вінець Шимчуки пішли, як стверджують, зі свідомим рішенням.

— Три пари тоді вінчалися, — розповідає Надія Михайлівна, — ще моя подруга з чоловіком і Петрова племінниця, яка приїхала до нас погостувати із Луганська...

Коли дійшло до пошуків фотознімка з вінчання, то в домашньому архіві жінка натрапила і на грамоти чоловіка ще з армійського, інститутського життя, і на шкільні табелі синів, що стали своєрідною реліквією. Такі не соромно й показати — діти добре вчилися і «взагалі вони дуже хороші».

— Наші чотири синочки, — каже господиня, — замінили нам і «лапоньку дочку», якої Бог не дав. Оскільки ми з чоловіком були завжди зайняті на роботі, то вони з дитинства навчилися і варити, і пекти — приготувати торт — не проблема. А відтоді як одружилися Сергій, Сашко й Олег, ми з Петром маємо і три доньки, якими стали для нас невістки.

А ще Надія Михайлівна говорила про те, що сім'я тримається на розумінні одне одного, на терпеливості, умінні поступатися. І, звичайно, повага, доброта бережуть стосунки чоловіка і жінки. Почувши від подружжя багато теплих слів про їхніх синів, я не могла не поговорити хоча б з одним із них. Тож зателефонувала цими днями найстаршому — Сергієві — доценту кафедри галузевого машинобудування і проректору з науково-педагогічної роботи Луцького національного технічного університету. На моє запитання з приводу того, що він узняв у своє життя з батьківського дому, молодий чоловік сказав:

— Звичайно, приклад тата і мами, завдяки яким змалку ріс у сім'ї, де були любов і повага. Це вони дали мені те виховання, без якого я б не сформувався як особистість і в професії, і в повсякденному житті. Від них — любов до землі, близьких людей, до всього, що оточує. Для мене мої батьки — найкращі.

Нехай ці слова будуть синівським освідченням моїм героям. Залишається тільки порадиати за них. ■

Історії кохання

Закоханий Шандор добився руки і серця пані Юлішки, хоча її родина була проти.

Він ніби відчував, що помре молодим

Шандора Петефі називають великим поетом Угорщини, її символом та співцем революції. У житті він мав дві пристрасті: боротьба за свободу нації та кохана Юлішка, його дружина

світу, не було нічого».

Проте не все було так райдуно. Проти їхніх стосунків виступала родина дівчини, особливо деспотичний батько, який жодного слова не хотів чути про такий союз. Лише після довгих наполягань Шандора згода була отримана. Шлюб закоханих взяли 8 вересня 1847 року.

«Ми вінчалися по-середньовічному романтично: рано-вранці, в капличці Ердедського замку. І я, і моя наречена хотіли надати своїм обличчям серйозного та святкового виразу, але це ніяк не виходило, ми постійно посміхалися один одному», — згадував Петефі.

Але після цього почалися

Візит Шандора Петефі на Закарпаття історички пов'язують саме з коханням, оскільки для шлюбу із заможною нареченою йому необхідно було заробити кошти. «Дорожні листи» — замітки та враження від візиту на схід Угорщини (а Закарпаття тоді входило до її складу) — мали принести журналісту Петефі необхідні для одруження із коханою статки.

Він називав себе щирим угорцем, проте його мати була за походженням словачкою, а батько — сербом. Він сам собі обрав ім'я, так Олександр Петрович став Шандором Петефі. Все його життя було бурхливим, як річка Тиса, про яку багато писав, і таким же нестримним. Він якщо любив, то безмежно, якщо зневажав, то всім серцем, так ніби відчував, що помре молодим, тому треба було встигнути все. Жив на повну, писав на повну, відчував на повну і боровся за свої переконання на повну. Доля його переплелася із Закарпаттям, зокрема Ужгородом, Мукачевом та Береговим, про які він згадував у листах до друзів.

Про їхню першу зустріч із Юлею Сендреї Шандор Петефі писав: «Там, навпроти готелю, в саду під деревом, побачив я її минулого року, 8 вересня, між 6 та 7 годинами вечора. З тої хвилини вважаю я, що живу, що існує світ... А до того не було мене, не було

«Ми вінчалися по-середньовічному романтично: рано-вранці, в капличці Ердедського замку.»

важкі будні, постійна нестача грошей, творчі невдачі поета, а головне — його політичні погляди та дії проти уряду. Ускладнивши ситуацію і його від'їзд до армії. 15 грудня 1848 року вони стали батьками, назвавши сина Золтаном. Поява дитини ще більше погіршила їхній матеріальний стан. І невідомо чим би це закінчилось, якби Шандор Петефі не помер у 26 років, на полі бою (за іншою версією — в полоні). І, можливо, ім'я обожнюваної дружини було останнім, що він вимовив у житті. Юлія ж не була такою вірною, і вже через рік після смерті чоловіка вийшла заміж вдруге. Так скінчилось велике кохання великого поета, яке навіки залишиться в його творах. ■

ТАК ХОЧЕТЬСЯ БУТИ У ПАРІ

Овдовіла і відчула, що таке самотність. Хотілося б познайомитися із таким же одиноким чоловіком віком від 60 до 65 років — розумним, спокійним, із серйозним ставленням до життя. **Мій тел. 0975953676.**

43-річна сільська самотня жінка приємної зовнішності (зріст 170 сантиметрів, вага 65 кілограмів) дуже стомилася від самотності. Шукаю розумного, порядного, вірного в любові чоловіка віком від 40 до 53 років для спільного життя. Бажано, щоб він був ростом, не нижчим 180 сантиметрів, приємної зовнішності та забезпечений

житлом. Погоджуся на переїзд. **Мой тел.: 0969811360, 0507200590.**

Мені 52 роки, зріст 165 сантиметрів, вага 80 кілограмів, без шкідливих звичок, добра, чесна, працьовита, живу у Луцьку. Вдова, маю власний будинок, сад, город, господарство і все необхідне для життя. Для створення сім'ї познайомлюся з добрим, чесним, працьовитим чоловіком віком 50—65 років, бажано вдівцем, котрий має житло і погодиться на переїзд до мене або на проживання у нього. Любителів спиртного, брехливих, тих, хто має судимість, прошу не турбувати. **Мій тел. 0968779956.**

■ Читаймо книжку разом!

Вчителька-інопланетянка з Волині

Розділи з роману «Щоденники Ієрихар»

Закінчення. Початок у «Волинь-новій» за 21, 23, 26, 28 вересня, 3, 5, 7, 10, 12, 17, 19, 21, 26, 28 жовтня, 2, 4, 7, 9, 11, 14, 16, 18, 21, 23, 25, 28 листопада

Володимир ЛИС

Звісно ж, це була моя люба виглядалниця Іриночка. Іруська. Вона теж мене побачила і побігла. Поруч неї трюхикав наш вірний Ларибус. Підбіг першим, тернувся об ногу, навіть лизнув чобітка.

— Ой, матусю, — донька при-тулилася до моєї руки, — я тебе зачакалася. А тато лишився?

— Лишився, але він скоро прийде, — заспокоїла я. — З Наталкою все гаразд?

— Так, але там, — Іринка чо-мусь перейшла на шепіт. — Там у нас той дядько...

— Дядько? Який дядько?

Вона знову крутнулася і стрімко побігла-помчалася до хати. Що з нею? Вона ж казала, що вже не дивиться мультиків... І раптом я пригадала: син Вікторії Семенівни Тарас — однокласник моєї Іринки. Невже... Невже моя донька, Іруська, мій золотий Ірисик, закохана в цього цибабого і доволі безалаберного баламутного хлопчиська? Отже, всі мої діти встигли закохатися... І без взаємності?

23 січня
Сьогодні на уроці я вжила вираз: «У нас, на Трамедіоні...»
Побачила здивування в очах учнів. Поправилася... Уже не пам'ятаю і як.

А після уроків, йдучи додому, подумала, що мені все більше кортить розповісти їм про мою далеку планету. Мою?

Але ж Ієрихар живе в мені. Її не позбутися.

Не позбутися й пам'яті.
«Ти незабаром станеш ба-

«Сьогодні на уроці я вжила вираз: «У нас, на Трамедіоні...» Побачила здивування в очах учнів. Поправилася...»

— Дядько Борис.
— Вони... розмовляють?
— Наталка свариться, а дядько Борис мовчить.
«Отже, Борис прийшов, — подумала я. — І чим усе закінчиться?»
Відповіді я не знала. Не знала-ла...
Спитала, чи вдома Ігор. Ви-являється, пішов до Віктора Парамона, свого однокласника.
— Вітька теж закоханий в ту дурепу Маринку, — зашепотіла Іринка, хоч на вулиці нікого не було, окрім нас. — А знаєш, може... Може, вони змовляються її вбити.
— Фільмів надивилася?
Я поглядила Ірчику по голові. Вона тихенько засміялася.
— Знаєш що? — сказала доньці. — Хай вони там собі балакають. Наталка з дядьком Борисом. А ми сходимо поки що в гості.
— В гості? До бабусі?
— Ні, до Віки. Вікторії Семенівни, нашої лікарки. Хочеш?
— Хо...
Ми вже йшли далі вулицею і раптом Іринка спинилася. Крутнулася на місці.
— Що сталося, Іруню? — спитала я.
— Ти йди сама, — сказала вона голосом, що раптом затремтів. — Іди сама. Я... Я подивлюся мультики. Там зараз будуть гарні мультики.

бусею, Світлано Ігорівно, — раптом подумала я. — І внука... Внука назвеш...»
Я гірко всміхнулася. Така дивна думка прийшла до мене далі. І подумала, що досі не спитала, як же звати справжнього батька мого майбутнього внука...
Здається, Наталка все ще не може викинути його із серця.
І ще, здається, я досі до пуття не можу зрозуміти цього світу.
«Світу, в який ти добровільно повернулася», — почула я чийсь голос.
«Оберіхіфоне» — покликкала я.
Я озирнулася. Вечірнє село блимало вогниками своїх осель. Я вкотре поверталася до однієї з них.
[Без дати]
Приснився Оберіхіфон. Наче стояв на нашому подвір'ї і щось казав до мене. Я не могла розібрати слів. Тільки дивувалася — звідки він тут? Враз на його тілі почало з'являтися обличчя Петра. Він щось теж казав — Оберіхіфон з обличчям Петра, а я не могла зрозуміти.
Нарешті я збагнула, що він закликає мене кудись подивитися.
Я повернула голову й побачила, що на подвір'я заходить стара сива циганка в яскравій барвистій хустці... ■

■ Спорт

Роман Карасюк партнерам: «Ну от що робити з цим Марлосом: уже й паспорта «тризубого» має, і сало наше наминає – а все одно тягне на себе ті рейтузи!»

Юрій ВІРТ: «Розминку завершено, чекаємо на гру в суботу»

«Верес» поступився «Шахтарю» в кубковому матчі, аби вже сьогодні побороти «гірників» у поєдинку УПЛ?

Сергій ХОМІНСЬКИЙ

Кубок України з футболу-2018, чвертьфінал. «Шахтар» (Донецьк) — «Верес» (Рівне) — 4:0 (1:0 — Факундо Феррейра, 7 хв.; 2:0 — Бернард, 45 хв.; 3:0 — Марлос, 63 хв.; 4:0 — Густаво Бланко Лещук, 83 хв.)
Кубок України з футболу, чвертьфінал. Харків. Стадіон ОСК «Металіст». 29 листопада. Головний суддя Віталій Романов (Дніпро).

«Верес»: Богдан Когут, Сергій Сімінін (Василь Кобін, 46 хв.), Володимир Скотаренко, Володимир Адамюк, Артур Западня, Валерій Кучеров, Роман Карасюк (Євген Морозенко,

основного складу команди. Чого лише варту поява у «старті» єдиного легионера рівнян, 20-річного іспанця Едгара Руїса Капарроса, який традиційно лише старанно «прогриває» своєю «п'ятою точкою» лаву запасних. Натомість тренерський штаб «гірників» (діями команди керував Нуну Кампуш, оскільки Паулу Фонсека дивився поєдинок із трибун через дискваліфікацію) фактично випустив на поле свій «ударний» склад.

Який, будемо називати речі своїми іменами, не залишив жодних шансів рівненському «Вересу», відправивши у ворота підопічних Юрія Вірта аж чотири «сухих» м'ячі.

Зауважимо, що чвертьфінальна кубкова перемога лідера УПЛ мала глибоке латиноамериканське коріння. Забивали

ЗА ВОРОТАМИ

Юрій ВІРТ, головний тренер «Вереса»:

«Розчарування нема. Ми розуміли, що зіграли дві гри проти «Шахтаря» за такий короткий проміжок часу — важко. В нас мало футболістів. До того ж, захворів Ростислав Волошиневич. Вирішили зробити ротацию. Дали відпочити деяким футболістам. Вийшли ті, хто це право заслужив у матчах на попередніх етапах Кубка. Радий, що дебютували на такому рівні Скотаренко, Капаррос, Палагнюк.

Ми розуміли силу суперника. Чекали ротатції і від «Шахтаря». Тому було дуже важко. Результат негативний, але тепер ми готуємося до суботи. Розминку завершено».

«Усі гравці обох клубів вийшли перед матчем у футболках з емблемою Збройних сил України і написом «Пишаємось»».

46 хв.), Антон Котляр, Геннадій Пасіч, Едгар Руїс Капаррос (Руслан Степанюк, 66 хв.), Василь Палагнюк. **Головний тренер Юрій Вірт.**

Напередодні двох протистоянь з інтервалом у три дні з донецьким «Шахтарем» тренерський штаб рівненського «Вереса» не втомлювався повторювати: однаково важливими є обидва матчі, проте саме в першому, кубковому, потрібна лише перемога — аби вийти у півфінал.

Якби це сталося — рівняни повторили б своє досягнення сезону 1993/1994 років. Коли вони — вибивши з розіграшу луцький «Підшипник», житомирський «Крок», харківський «Металіст», київське «Динамо» та запорізьке «Торпедо» — дійшли аж до півфіналу, де таки поступилися сімферопольській «Таврії».

Щоправда, вже стартовий склад «Вереса» наштовхнув на думку: Юрій Вірт зі своїми помічниками таки трохи «блефували», заявляючи про першочергове завдання здобути путівку в півфінал. На поле вийшли відразу кілька гравців, які поки точно не належать до

Факундо Феррейра, Бернард, Марлос та Густаво Бланко Лещук.

Також зазначимо, що усі гравці обох клубів вийшли перед матчем у футболках з емблемою Збройних сил України і написом «Пишаємось».

Хочеться вірити, що сьогодні — вже в рамках 18-го туру УПЛ — ми побачимо у тому ж таки Харкові зовсім інший поєдинок між «Шахтарем» та «Вересом». Сподіваємося, що трохи відпочивши, лідери «червоно-чорних» не лише дадуть гідний бій лідеру першості, а й відберуть у нього очки. А вже саме «Шахтар» лишається останнім клубом, у поєдинках з яким «Верес» цього сезону ще не брав залікових балів.

Результати інших чвертьфінальних матчів:

«Ворскла» (Полтава) — ФК «Маріуполь» (Маріуполь) — 1:2 (1:0 — Владислав Кулач, 13 хв.; 1:1 — Андрій Борячук, 24 хв.; 1:2 — Андрій Тотовицький, 77 хв.)

«Десна» (Чернігів) — «Динамо» (Київ) — 0:2 (0:1 — Денис Гармаш, 6 хв.; 0:2 — Назарій Русин, 90+3 хв.)

ФК «Львів» (Львів) — СК «Дніпро-1» (Дніпро) — 1:2 (у додатковий час, основний час — 1:1) (1:0 — Сергій Кисленко, 23 хв.; 1:1 — Олександр Сніжко, 75 хв.; 1:2 — Ярослав Поплавка, 119 хв.)

Таким чином, навесні у півфіналах гратимуть представники УПЛ ФК «Маріуполь», «Динамо» та «Шахтар», а також друголіговий СК «Дніпро-1».

ФУТБОЛ НА ТБ

СУБОТА, 2 ГРУДНЯ

«Чорноморець» — «Зоря» — 14:00 («2+2»)

«Шахтар» — «Верес» — 17:00 («Футбол 2»)

НЕДІЛЯ, 3 ГРУДНЯ

«Карпати» — «Олімпік» — 14:00 (УНІАН)

«Зірка» — «Сталь» — 14:00 («Футбол 1»)

«Ворскла» — «Олександрія» — 17:00 («Футбол 1»)

«Динамо» — «Маріуполь» — 19:30 («2+2»). ■

